

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 14 ΦΛΕΒΑΡΗ 1997 ΑΡ. ΦΥΛ. 274 ΔΡΧ. 200

ΨΕΥΤΟΚΚΕ, ΣΥΝ ΚΑΙ ΝΔ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΥ

Ο δεύτερος γύρος του σοσιαλφασισμού προχωράει αφήνοντας πίσω του περισσότερα συντρίμια από τον πρώτο. Στον πρώτο γύρο οι απώλειες για τη χώρα μεταφράζονται περισσότερο σε οικονομική καταστροφή από τον παρατεταμένο αποκλεισμό των εθνικών δρόμων. Στο δεύτερο γύρο οι καταστροφές είναι σε ανθρώπους. Εδώ το έγκλημα είναι σε βάρος του συνδικάτου των καθηγητών και

των δασκάλων.

Όμως τόσο στους αγρότες όσο και στους καθηγητές ο ίδιος ο σοσιαλφασισμός δέχεται βαθιά αντίρροπα χτυπήματα. Στους αγρότες τα ξεφουσκωμένα λάστιχα αντιστοιχούν στο ξεφουσκωμα μιας κούφιας πολιτικής και κοινωνικής ηγεσίας. Στους καθηγητές και τους δασκάλους αποκαλύπτεται σε πρωτοφανή βαθμό ο φασιστικός χαρακτήρας της σημερινής ηγεσί-

ας τους, ιδιαίτερα της κνίτικης και συνασπισμικής τάσης της, καθώς και της κρυφοκρίτικης εξωκοινοβουλευτικής της ουράς.

Σπάνια ο σοσιαλφασισμός έχει ταλαιπωρήσει τόσο άσχημα τα εργαλεία του όσο τώρα το πιο μεγάλο συνδικάτο που ελέγχει στον κυρίως δημόσιο τομέα, την ΟΛΜΕ. Εδώ κυριολεκτικά μάστησε στα βράχια σαγόνια του έναν ολοκληρωτικό κλάδο, τον έκοψε στη μέ-

ση, τον προβόκαρε και σχεδόν τον διέλυσε συνδικαλιστικά μόνο και μόνο για να δώσει τον υπέρ πάντων αγώνα ενάντια στην αυθάδη απόπειρα μιας αδύναμης κυβέρνησης να ακολουθήσει τουλάχιστον οικονομικά φιλοευρωπαϊκή πορεία. Μετά από αυτό το κάζο οι κνίτες και όλο το μαύρο μέτωπο ρωσόδουλων και σοβινιστών θα κάνουν πολύ καιρό και ίσως ποτέ πια δε θα μπορέσουν να ξεσηκώσουν

τους καθηγητές σε μαζική απεργία. Το ίδιο και χειρότερο θα γίνει και στους δασκάλους, που βρέθηκαν ξαφνικά στο μάτι του κυκλώνα και δέχτηκαν τις κραυγές και την αφόρητη ψυχολογική πίεση των τραμπούκων διασπαστών για να συνεχίζουν έναν αγώνα που η συντριπτική πλειοψηφία τους δεν ήθελε να συνεχίσει.

συνέχεια στη σελ. 9

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η ΧΙΤΛΕΡΙΚΗ "ΧΡ. ΑΥΓΗ"

Στις 31 του Γενάρη το βράδυ ομάδα 6 τραμπούκων της ναζιστικής παρακρατικής συμμορίας "Χρυσή Αυγή" επιτέθηκαν με ρόπαλα σε δύο συντρόφους μας τη στιγμή που κολλούσαν αφίσες στον Πειραιά.

Παρά τη θαρραλέα στάση των συντρόφων, που κατάφεραν να απάξουν το ένα από τα δύο ρόπαλα σε δύο συντρόφους μας τη στιγμή που κολλούσαν αφίσες στον Πειραιά.

Το θρασύδειλο χέρι της χιτλερικής συμμορίας σηκώθηκε για πρώτη φορά ενάντια στην ΟΑΚ-ΚΕ. Γιατί το χέρι αυτό έχει την κάλυψη της νομιμότητας που του δίνουν όλα τα αστικά κόμματα και ο οπορτουνισμός μέσα στο κίνημα. Αυτή η νομιμότητα αποτελεί τη μεγαλύτερη πρόκληση για το πολιτικό σύστημα της χώρας και τη μεγαλύτερη προσβολή για τα δημοκρατικά αισθήματα και τους αγώνες του λαού μας.

Η ΟΑΚ-ΚΕ, εκφράζοντας με τον

καλύτερο τρόπο αυτά τα αισθήματα και αυτούς τους αγώνες, απαιτεί να βγει αμέσως η χιτλερική αυτή συμμορία εκτός νόμου, να σταματήσει κάθε νόμιμη λειτουργία της, όπως η έκδοση των εντύπων της, η λειτουργία των γραφείων της, η συμμετοχή της σε κάθε είδους εκλογές, όπως γίνεται σε όλες ανεξαίρετα τις δημοκρατικές ευρωπαϊκές χώρες.

Υπάρχουν δύο βασικά στοιχεία που μας επιτρέπουν να έχουμε μια σαφή πολιτική εκτίμηση του σοβαρού γεγονότος της φασιστικής επίθεσης.

Το ένα είναι ότι το φασιστικό αυτό χτύπημα έγινε στις 31 του Γενάρη, στην επέτειο δηλαδή των γεγονότων της Ίμιας, και το άλλο ότι έγινε πάνω στην καμπάνια της οργάνωσης για την καταγγελία των μπλόκων του σοσιαλφασισμού. Τη στιγμή μάλιστα της επίθεσης το συνεργείο των συντρόφων κολλούσε την αφίσα που κατήγγελλε "τα μπλόκα της ομηρίας του λαού και της καταστροφής της χώρας".

Επίσης πριν από την επίθεση είχαμε άλλα δύο σημαντικά γεγονότα: Το οργανωμένο σκίσιμο της αφίσας μας ενάντια στα μπλόκα

στην πόλη των Τρικάλων από γνωστούς τραμπούκους της "Χρυσής Αυγής" και δύο μέρες πριν την επίθεση την προσπάθεια από τη "Χρυσή Αυγή" εκφοβισμού περιπτερά στον Πειραιά να μη βάζει την εφημερίδα μας στο περίπτερό του.

Τα γεγονότα αυτά έρχονται για μια ακόμη φορά να επιβεβαιώσουν την εκτίμησή μας για τον πολιτικό χαρακτήρα και το ρόλο της φασιστικής συμμορίας. Την εκτίμηση πως η "Χρ. Αυγή" δεν είναι τίποτα άλλο από το παρατεταμένο χέρι του σοσιαλφασιστικού μπλοκ της αστικής τάξης. Η "Χρ. Αυγή" είναι μια κατεξοχήν αντιδυτική, αντιευρωπαϊκή-αντιμάστριχη οργάνωση.

Γράφουν στο κύριο άρθρο στη φασιστοφυλλάδα τους στις 6-11 Δεκέμβρη του 1996:

«Το Μάαστριχτ και η περίφημη σύγκλιση είναι, σύμφωνα με αναμφισβήτητα στοιχεία, η ταφόπλακα της ελληνικής οικονομίας, που θα οδηγήσει στην πλήρη ουσιαστικά υποδούλωση της χώρας μας στους ξένους. Γι' αυτό πιστεύουμε ότι ο ξεσηκωμός των αγροτών έχει εθνικό χαρακτήρα και για το λόγο ακριβώς αυτό η Χρυσή Αυ-

γή βρίσκεται ολόψυχα στο πλευρό τους. Ακόμα πιστεύουμε ότι ο τρόπος με τον οποίο πέρασε στη Βουλή η συμφωνία του Μάαστριχτ είναι τρόπος αντιδημοκρατικός, έγινε στις πλάτες και σε βάρος του Λαού και ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί η άποψη αυτή είναι να αποφασίσει ο λαός: ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΗΛΑΔΗ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΑΣΤΡΙΧΤ».

Επίσης, σε ένα άλλο κύριο άρθρο τους στις 5-10 Απρίλη του 1996 με τίτλο «ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΝΤΑΒΑΤΖΗΔΕΣ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΟΚ» ανάμεσα στα άλλα γράφουν:

«Είναι σίγουρα μια τραγική ειρωνία αν σκεφθούμε ότι περίπου πριν δύο μήνες ο πρωθυπουργός εξέφραζε δημόσια τις ευχαριστίες του στον πέραν του Ατλαντικού προστάτη..., ο οποίος κατάφερε το σύμπλεγμα των νήσων Ίμια να θεωρείται πλέον... αμφισβητούμενη περιοχή! ... Είναι απόλυτα σίγουρο ότι τόσο οι Αμερικανοί όσο και οι "φίλοι" μας εταίροι στην Ευρωπαϊκή Ένωση ενδιαφέρονται πάση θυσία η Ελλάδα να κλείσει τα μεγάλα εθνικά της θέματα και κατόπιν -έστω και κο-

λοβωμένη- να συνεχίζει να αγοράζει τα προϊόντα των συμμάχων».

Αναφέραμε αυτά τα δύο χαρακτηριστικά αποσπάσματα μέσα από ένα πλήθος αντιευρωπαϊκών και αντιαμερικανικών κειμένων στη φυλλάδα τους και στο περιοδικό τους, για να δείξουμε πως οι εκπρόσωποι του χιτλερισμού στη χώρα μας βρίσκονται μέσα σ' ένα πλατύ αντιδυτικό-αντιευρωπαϊκό μέτωπο που για χρόνια έχει καλλιεργήσει στη χώρα το ψευτοΚ-ΚΕ και οι άλλες ρωσόδουλες δυνάμεις της αντίδρασης.

Και αυτό δεν είναι τυχαίο.

Το κέντρο σήμερα του παγκόσμιου χιτλερισμού και του αντισημιτισμού δε βρίσκεται ούτε στη Γερμανία του Μάαστριχτ ούτε στον ιπεριαλισμό των ΗΠΑ.

Η αναβίωση και το δυνάμωμα των φασιστικών οργανώσεων στην Ευρώπη έχει σα βάση του την καταγγελία του Μάαστριχτ, της Ενωμένης Ευρώπης, του Αμερικανικού Ιμπεριαλισμού. Ο χιτλερισμός θέλει να πάρει την εκδίκησή του για την ήττα του από τις συμμαχικές αντιφασιστικές δυνάμεις του Β' Παγκοσμίου Πο-

συνέχεια στη σελ. 5

ΒΑΘΑΙΝΕΙ Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΟΛΜΕ

Κι ενώ τα ραδιοτηλεοπτικά μέσα και οι εφημερίδες προβάλλουν την απατηλή εικόνα ότι η απεργία των καθηγητών συνεχίζει με την ίδια δυναμική της αρχής και με αυντοχώρητο σθένος –“μπετόν αρμέ” τη χαρακτήρισε η Ελευθεροτυπία στις 13/2-, τα ποσοστά της απεργίας έρχονται να αποδείξουν το αντίθετο.

Η επαρχία παρουσίαζε ποσοστά κάτω του 35% και το λεκανοπέδιο κυμαίνοταν γύρω στο 65%. Οι συνελεύσεις στην επαρχία ήταν σε γενικές γραμμές άμαζες εκτός ελαχίστων περιπτώσεων και οι αποφάσεις παίρνονταν υπέρ της συνέχισης υπό το κράτος φοβερών πιέσεων. Όλα αυτά τα καταγράψαμε από τις δύο τελευταίες συνελεύσεις των προέδρων των ΕΛΜΕ.

Αυτή η απεργία, ιδιαίτερα από το τέλος της 2ης εβδομάδας και μετά, άρχισε να δείχνει τη σήψη που κουβάλαγε από την αρχή μέσα της. Έτσι, οι καθηγητές χωρίστηκαν σε “απεργούς” και “απεργοσπάστες”, όμως συνέβαινε το παράδοξο σε πολλές περιπτώσεις οι δεύτεροι να είναι κατά πολύ περισσότεροι από τους πρώτους. Οι βρισιές, η ψευτιά, η προβοκάτσια ακόμα και η βία επικράτησε σε ορισμένες γενικές συνελεύσεις, αλλά και στα συλλαλητήρια και στα σχολεία που επισκέπτονταν όσοι πίστευαν ότι υπάρχει “εξαγωγή απεργίας” κατά το “εξαγωγή επανάστασης” και ότι αυτό δεν είναι θέμα δημοκρατικών πλειοψηφιών και συνειδητοίσης της συντριπτικής πλειοψηφίας των απεργών. Στα σχολεία βέβαια που δούλευε μεγάλο μέρος καθηγητών συναντούσαν σοβαρές αντιστάσεις από τους καθηγητές, αρκετοί από τους οποίους δήλωναν ότι δε συμμετείχαν στην απεργία όχι από οικονομική αδυναμία, αλλά από καθαρά ιδεολογική ή πολιτική διαφωνία. Μάλιστα μερικοί απ' αυτούς κατέθεταν και χρήματα από τις μέρες που δούλεψαν. Έτσι κατά την 3^η εβδομάδα οι καθηγητές βρέθηκαν σε αδιέξοδο.

Η ΟΛΜΕ στην αρχή τους υποσχέθηκε έναν περίπατο και μετά τους έσυρε στο μέσο της ερήμου συντρόντας τους με οφθαλμάπατες οάσεων, δηλαδή αναμενόμενων αιχήσεων, και πατώντας πάνω στο συναισθηματισμό και την ευαισθησία των καθηγητών στο θέμα “αγώνας” και “απεργία”.

Έτσι κουρέλιασαν ότι ιερό έχει κάθε εργαζόμενος για να διεκδικεί τα δικαιώματά του. Ο εξευτελισμός και η κατάντια ήταν ότι απέμενε για τους παραπλανημένους καθηγητές.

Τα παραπάνω χαρακτηριστικά που εμφάνισε η απεργία-παγίδα

τα διαπίστωσαν σύντροφοί μας καθηγητές τόσο στις συνελεύσεις τους όσο και στη συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ, όπου έστω και κάτω από την κλάκα υπήρξαν πρόεδροι που προσπάθησαν να μεταφέρουν το βαρύ κλίμα και τα χαμηλά ποσοστά που επικρατούσαν στις ΕΛΜΕ τους -ιδίως στη Β. Ελλάδα. Έτσι στη Ζ' ΕΛΜΕ που μίλησαν σύντροφοί μας αντιμετώπισαν τα ψέματα, την προβοκάτσια και τη στημένη κλάκα από τους εκφραστές αυτής της μαύρης γραμμής της απεργίας, οι οποίοι αδυνατούσαν να απαντήσουν επί της ουσίας στα ερωτήματα των συντρόφων. Έφτασαν στο σημείο να κατηγορούν την ΟΑΚΚΕ ότι είναι μια οργάνωση που χαρίζει τα μισά νησιά του Αιγαίου στην Τουρκία! Το κατάπτυστο αυτό ψέμα έφερε τρομερή αναστάτωση στη συνέλευση και προκάλεσε τη δίκαιη οργή των συντρόφων, που απαιτούσαν από την πρόεδρο του ΔΣ της Ζ' ΕΛΜΕ - που έκανε και την προβοκάτσιαν φέρει αμέσως ντοκουμέντα και θέσεις της ΟΑΚΚΕ που να αποδεικνύουν την αλήθεια των όσων είπε, αλλιώς θα αντιμετωπίζει τις συνέπειες για την ψευτιά στην οποία προσέφυγε όταν στριμώχτηκε πολιτικά.

Στην ΕΛΜΕ Πειραιά επίσης άλλος σύντροφός μας αντιμετώπισε τη στημένη κλάκα. Στη Λάρισα κλιμάκιο της ΟΛΜΕ πήγε να τρομοκρατήσει καθηγητές που δεν απεργούσαν, μιας και το ποσοστό αποχής από την απεργία κυμάνθηκε γενικά γύρω στο 80%. Επίσης προσπάθησαν να ξεσηκώσουν τους μαθητές ενάντια στους καθηγητές τους, πράγμα που δεν το κατάφεραν, μάλλον το αντίθετο κατάφεραν: τους έστρεψαν περισσότερο εναντίον τους, μιας και οι μαθητές συσπειρόθηκαν με τους καθηγητές τους. Αυτό προκάλεσε σχόλιο του απεσταλμένου της ΕΛΜΕ Λάρισας στο συμβούλιο των προέδρων, που είπε να είναι πιο προσεκτικοί με τις προεγγιώσεις τους στους μαθητές, γιατί βγάζουν αντιθέσεις. Επίσης ο πρόεδρος της ΕΛΜΕ Ημαθίας στη συνέλευση των προέδρων (5/2) είπε ότι διαπίστωνε πως σε λίγο θα έφταναν να ψηφίζουν οι ΕΛΜΕ για συνέχιση της απεργίας και να μην έχουν απεργούς. Ο απεσταλμένος της Εορδαίας μίλησε για διάσπαση στον κλάδο και είπαν ότι κατέφυγαν στην κάλπη για ψηφοφορία. Ο πρόεδρος της Α' Έβρου είπε ότι το δικαίωμα της διαφωνίας το θεωρεί αδιαπραγμάτευτο και δεν μπορούσε να κατανοήσει πώς η λογική της “υποχρεωτικής” ομοφωνίας συμβιβάζεται με τη δημοκρατία. Ο πρόεδρος της ΕΛΜΕ Ηρακλείου πα-

ρατίρησε ότι οι καθηγητές μια μέρα απέργοιν και μια όχι και ότι είναι κακό να μικραίνουν τα ποσοστά και να μεγαλώνουν οι πορείες. Ο πρόεδρος της ΕΛΜΕ Α' Πέλλας στη συνέλευση των προέδρων (12/2) ανέφερε με καμάρι κιόλας ότι με διάφορα τερτίπια κατάφεραν να φέρουν στη συνέλευση μετά πολλών βασάνων 150 άτομα, που ήταν ένας “αχταρμάς από απεργούς και απεργοσπάστες που γυάλιζε το μάτι τους”. Μέσα σ' αυτό το κλίμα κατάφεραν να αποσπάσουν το “υπέρ” της απεργίας, αλλά προς μεγάλη τους έκπληξη, όπως είπε, όχι μόνο δεν ανέβηκε το ποσοστό σε 30% ή 40%, αλλά κατέβηκε σε 13%. Όσοι πάλι πρόεδροι κατάφεραν με διάφορες όχι και τόσο δημοκρατικές πάντα μεθοδεύσεις να κρατούν τα ποσοστά τους κόμπαζαν μέχρι ξιπασιάς για το κατόρθωμά τους.

Οι καθηγητές της ΟΑΚΚΕ μετά απ' αυτές τις διαπιστώσεις κόλλησαν αφίσες και μοίρασαν προκτηρύζεις που δημοσιεύουμε σήμερα στην εφημερίδα μας.

Αυτό όμως που παρατήρησαμε ήταν ότι, ενώ ακούσαμε πολλά θετικά σχόλια γι' αυτά που διαπίστωνε η ΟΑΚΚΕ από την απεργία, οι καθηγητές που είχαν ενημερωθεί από τις αφίσες μας γενικά δεν ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα να πάνε στις συνελεύσεις, επιτρέποντας στο σοσιαλφασισμό να πάρει τις συνελεύσεις της Αθήνας. Αυτό δείχνει ότι έχει προχωρήσει η φασιστικοποίηση στο συνδικάτο των καθηγητών, κι αυτό γιατί πρώτη φορά κυριάρχησε στο σύνολο των μελών του ΔΣ της ΟΛΜΕ η σοσιαλφασιστική γραμμή, που εκφράζεται από την εβρετική ΝΔ, τη γραμμή Λαλιώτη-Σκανδαλίδη στο ΠΑΣΟΚ και τη γραμμή Κωνσταντόπουλου στο ΣΥΝ. Γι' αυτό για πρώτη φορά στο συνδικάτο των καθηγητών παρατηρείται τόση αποχή από τις συνελεύσεις σε πολυνήμερη απεργία διαρκείας. Ακόμα έχει μειωθεί κατά πολύ η εγγραφή καθηγητών στο συνδικάτο. Εξάλλου δείγμα των καιρών είναι η σχιζοφρενική κατάσταση να ψηφίζουν οι καθηγητές συνέχιση της απεργίας και την άλλη μέρα να πηγαίνουν για δουλειά. Το αποτέλεσμα είναι να μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο η ομοσπονδία των καθηγητών σε σωματείο-σφραγίδα, όργανο της αντιπολίτευσης στην αδύναμη φιλοευρωπαϊκή τάση του ΠΑΣΟΚ.

Πιστεύουμε ότι οι καθηγητές πρέπει να πηγαίνουν στις συνελεύσεις και όχι να απέχουν μένοντας στα σχολεία. Μόνο όσο λειτουργούν οι συνελεύσεις μπορεί να υπάρχει μέλλον στη δημοκρατία του συνδικάτου.

ΠΩΣ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΕΣ ΜΙΛΑΝΕ ΓΙΑ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΙΣΜΟ

Οι κνίτες του ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ και η εξωκοινοβούλευτική τους ουρά (ή μάλλον η μικροαστική σοσιαλφασιστική της) προσπαθούν τώρα απεγνωσμένα να σώσουν την απεργία τους στο πιο ευαίσθητο σημείο της: στο γεγονός ότι ολοένα οι απεργοί διαρρέουν και πάνε στα σχολεία. Έτσι υψώνουν όλο και περισσότερο τη σημαία της πάλης ενάντια στον απεργοσπαστισμό. Φτιάχνουν λοιπόν ομάδες, γυρνάνε τα σχολεία και πιάνουν και τους μαθητές για να τους στρέψουν ενάντια στους καθηγητές τους που δουλεύουν.

Κάτω από άλλες περιστάσεις αυτό θα μπορούσε να είναι επαναστατικό. Ακόμα και η βία ενάντια στους απεργοσπάστες είναι κάτι το υποχρεωτικό όταν έχουν εξαντληθεί τα όρια πειθούς και όταν απεργοσπάστες είναι τα πιο καθυστερημένα και τα πιο κακά στοιχεία ανάμεσα στους εργαζόμενους.

Στη δοσμένη όμως περίσταση η πάλη ενάντια στον απεργοσπαστισμό είναι ένα ακόμα φασιστικό εργαλείο στα χέρια των καθηγητών αυτής της απεργίας. Στην πραγματικότητα ο τίτλος του απεργοσπάστη αξίζει ακριβώς σ' αυτούς. Αυτή η αντιστροφή δεν είναι ένα μερικό γεγονός. Όλη αυτή η απεργία είναι μια αντιστροφή της πραγματικής απεργίας που παίρνει τη μορφή της απεργίας. Πέρα από τα αντιδραστικά αιτήματα για τα οποία έχουμε ξαναγράψει και για τα οποία γράφουμε και σήμερα, οι εδώ σοσιαλφασιστές ηγέτες έχουν κάνει δύο καίρια εγκλήματα στις μεθόδους τους.

Πρώτο: ξεκίνησαν την απεργία δίχως μαζικές συνελεύσεις, δίχως δηλαδή την ελεύθερη και εθελοντική συμμετοχή στη βάση μιας δημοκρατικής συλλογικής απόφασης. Ο φασισμός τους έφτασε στο αποκορύφωμα όταν οργάνωσαν την επίπεδο των συλλογικών αποφάσεων. Με λίγα λόγια, λεηλάτησαν πάνω στη μάχη και κατέστρεψαν τη

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ: ΝΑ ΨΗΦΙΣΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΕΛΜΕ ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Η συνέχιση αυτής της απεργίας φανερώνει σταδιακά αυτό που επιχειρεί να κάνει κρυφά τόσο καιρό, να ρίξει δηλαδή την κυβέρνηση Σημίτη. Αυτός είναι ένας βασικός στόχος της απεργίας. Αυτό δεν το ομολογεί αυτή η απεργία, αλλά το κάνει πλάγια. Και το κάνει πλάγια γιατί δε θα πηγαίνανε οι καθηγητές σε μια τέτοια γραμμή. Προσπαθεί, λοιπόν, καταρχήν, να σπάσει την εισοδηματική πολιτική.

Η ηγεσία λοιπόν της ΟΔΜΕ μας λέει ότι εσείς, επειδή είσαστε ανεπτυγμένα όντα, χρειάζεστε ειδική μεταχείριση. Επειδή είσαστε υπάλληλοι πολυτελείας, πρέπει να πάρετε περισσότερα χρήματα από τι παίρνουν όλοι οι άλλοι υπάλληλοι. Έτσι παρακάμπτει το ζήτημα ότι για να παρθούν ουσιαστικές αυξήσεις πρέπει να σπάσει η εισοδηματική πολιτική και φτιάχνει μια γραμμή ελιτισμού και υποκρισίας εξαρχής. Εάν θέλουμε να είμαστε όμως συνεπείς, πρέπει να πούμε ανοιχτά ότι θέλουμε να σπάσουμε την οικονομική πολιτική. Και σπάσιμο μιας οικονο-

μικής πολιτικής που επιμένει στη σύγκλιση με την Ευρώπη σημαίνει τσάκισμα της συγκεκριμένης πολιτικής της σύγκλισης. Αν καταρρεύσει όμως αυτή η πολιτική, τι θα έχουμε;

Αν αυτή η πολιτική καταρρεύσει με τον τρόπο που ζητάνε να καταρρεύσει όσοι καθοδηγούν αυτή την απεργία, θα έχουμε μια ακόμα χειρότερη πολιτική εξουσία από τη σημερινή. Αν αυτή έχει, για παράδειγμα, σα συνέπεια την πείνα και άλλα προβλήματα που δημιουργάνται μέσα στις μάζες, έτσι όπως το βάζει η ΟΔΜΕ θα φέρουμε μια ακόμα χειρότερη πολιτική εξουσία, χειρότερη πείνα και προβλήματα.

Εμείς, οι καθηγητές της ΟΑΚΚΕ, θέλουμε να σπάσει η εισοδηματική πολιτική, αλλά θέλουμε να σπάσει στην κατεύθυνση της προόδου και όχι στην κατεύθυνση της αντίδρασης. Το θέμα είναι, λοιπόν, αν οι καθηγητές θέλουν να σπάσει στην κατεύθυνση της αντίδρασης ή στην κατεύθυνση της προόδου.

Αν θέλουμε να σπάσει στην κα-

τεύθυνση της προόδου, πρέπει να δούμε από πού θα βγονται αυτά τα λεφτά των αυξήσεων. Πώς αυτός ο προϋπολογισμός θα έχει λεφτά για να τα πάρουμε; Γιατί αν είναι να τα πάρουμε με τα τεράστια κρατικά ελλείμματα και το δανεισμό, με τον υψηλό πληθωρισμό κ.λπ., καλύτερα να μην τα πάρουμε ποτέ. Γιατί μ' αυτόν τον τρόπο θα τα πάρουμε από τη μια τσέπη και θα τα χάσουμε από την άλλη.

Και τα λέμε αυτά βέβαια σα λαός, όχι σαν ελίτ που κάνει πλιάτσικο στον προϋπολογισμό και ό,τι πάρει απ' αυτό το πλιάτσικο. Όλα αυτά λοιπόν τα εννοούμε μόνο στο βαθμό που θέλουμε πραγματικά να γενικεύουμε την πολιτική μας.

Να τα πάρουμε, λοιπόν, με προοδευτικό τρόπο σημαίνει να μπούνε πάνα απ' όλα νέα λεφτά στον προϋπολογισμό.

Και μπαίνει το ερώτημα: Από πού θα μπούνε;

Εμείς λέμε: Από τη μείωση των εξοπλισμών, από το χτύπημα της μίζας και της διαφθο-

ράς, από το χτύπημα της γραφειοκρατίας μέσα στις κρατικές επιχειρήσεις, είτε με ιδιωτικοποίηση είτε με ορθολογική λειτουργία τους, από τα επίτηδες μη απορροφώμενα κονδύλια της Ε.Ε. (παράδειγμα: Στο πρωτοσέλιδο του Βήματος της Κυριακής στις 2 Φλεβάρη αναφέρεται το ποσό που χάνει το κράτος από υπερτιμολογήσεις σε υγειονομικό υλικό, λεφτά που πάνε σε προμήθειες κυκλωμάτων των κρατικών νοσοκομείων. Πόσο είναι μόνο αυτό; Μισό τρισεκατομμύριο!). Τέλος, από το χτύπημα της νέας μαφιόζικης ολιγαρχίας, όπως είναι ο Κόκκαλης, ο Κοπελούζος, οι μεγαλοεργολάβοι που παίρνουν δωρεάν ένα πελάριο τμήμα του κρατικού προϋπολογισμού.

Αυτός είναι ένας τρόπος ν' αυξήσουμε τα κονδύλια του προϋπολογισμού και να ζήσει ο λαός, γιατί πρόκειται για αρκετές εκαντοντάδες δισεκατομμύρια, ακόμα και τρισεκατομμύρια, και φτάνουν να πάρουν όλοι οι εργαζόμενοι αύξηση σ' αυτή τη χώρα και να πλουτίσει η εσωτερική αγορά.

Στην παιδεία, για παράδειγμα, χάνονται από κονδύλια της Κοινότητας 560 δις για εκπαιδευτικά προγράμματα και για κτιριακό, κι αυτό εξαιτίας της αντικονοτικής πολιτικής των αντιευρωπαίων σαμποταριστών. Καταλαβαίνουμε πόσα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν μ' αυτά τα χρήματα στην ελληνική εκπαίδευση.

Ο άλλος τρόπος είναι να πάρουμε τα λεφτά με νέα δάνεια, νέα υπερχρέωση και νέα δουλεία στους τόκους. Αυτό επίσης σημαίνει να φύγουμε από την Ευρώπη. Γιατί η Ευρώπη θέλει κοινό νόμισμα και το κοινό νόμισμα δε σηκώνει άντισους και ελλειμματικούς προϋπολογισμούς. Να πάρουμε τα λεφτά ενός αδύναμου προϋπολογισμού σημαίνει ότι πρέπει χρεωκοπημένη πια η χώρα μας να φύγει από την Ευρώπη. Που σημαίνει να έχουμε πολιτικό καθεστώς τύπου Βουλγαρίας, Ρουμανίας, Σερβίας.

Ποιος έχει στην Ελλάδα τέτοια πολιτική αντίληψη; Όχι πάντως ο λαός στην πλειοψηφία του.

Μα τέτοια αντίληψη έχουν όλες οι δυνάμεις που εδώ και χρόνια έχουν υπερασπίσει τους φασισμούς στην Ανατολή, τους βαλκανικούς φασισμούς, τους αφγανικούς φασισμούς, όλους τους φασισμούς της γραφειοκρατίας στον κόσμο. Αυτή είναι η γραμμή του ψευτοΚΚΕ, της ηγετικής πτέρυγας του ΣΥΝ και του σοβινιστικού ΠΑΣΟΚ, του Λαλιώτη και του Σκανδαλίδη, καθώς και της εβερτικής ΝΔ. Αυτοί αποτελούν τη φασιστική, τη γραφειοκρατική πλευρά της αστικής τάξης. Τι θέλουν όλοι αυτοί; Να φύγουμε από την Ευρώπη και να πάμε με τους S-300. Να πάμε με το Μιλόσεβιτς, να πάμε με το Λέπτεντ.

Και τι θα διαλέξει ο λαός; Τι θα διαλέξουν οι καθηγητές; Πιστεύουμε ότι δε θα διαλέξουν φασισμό βαλκανικό κάτω από την καθοδήγηση της ορθοδοξίας. Δε θα διαλέξουν το καταδικασμένο "Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών". Η ΟΔΜΕ στη γιορτή των Τριών Ιεραρχών έ-

δωσε γραμμή να πάνε όλοι οι απεργοί καθηγητές στην εκκλησία. Στην Πάτρα είπαν στους απεργούς καθηγητές να συγκεντρωθούν σε κεντρική εκκλησία της πόλης. Τώρα, σύμφωνα με την ηγεσία μας, πρέπει να 'μαστε "ορθόδοξοι". Πώς αλλιώς θα διαφοροποιηθούμε από την "καθολική" και "προτεσταντική" Δύση;

Γ' αυτό εμείς πιστεύουμε από την αρχή ότι αυτή η απεργία είναι βρώμικη. Αν αύριο μας δώσουν αύξηση 100.000, ας πούμε, τόσο χειρότερα θα είναι -κάτω από τις συνθήκες που προαναφέραμε- για μας και το λαό. Γ' αυτό είναι αμαρτία αυτή η απεργία.

Εξάλλου ένα είναι βέβαιο, και όσο περνάει ο καιρός τόσο φαίνεται: Μας έβαλαν σ' αυτή την απεργία όχι για να πάρουμε. Αυτό δεν τους ενδιέφερε. Τους ενδιέφερε να δημιουργήσουν ρίγματα μέσα στην κυβέρνηση. Τους ενδιέφερε να τασκίσουμε μια πολιτική κι ας μην παίρναμε εμείς μια δραχμή. Γ' αυτό κάνανε προβοκάτσιες, έκαναν σπρωχίματα τις προάλλες μπροστά στο μέγαρο Μαξίμου μήπως και βγάλουν λίγο αίμα, μήπως και βγάλουν μια κόντρα, γιατί είδαν ότι δεν τράβαγε αυτή η απεργία μέσα στους καθηγητές, για να στηρίξουν τα μπλόκα.

Νομίζουμε ότι όσο πιο πολύ τραβάει αυτή η απεργία τόσο πιο μεγάλη θα είναι η αντίδραση των καθηγητών.

Οι πιο βρώμικες, οι πιο δεξιές στην ουσία της πολιτικής τους δυνάμεις είναι αυτές που θέλουν τη συνέχιση της απεργίας. Κι αυτό γιατί πήγαν να τασκίσουμε μια εισοδηματική πολιτική κι ωρίζουν εξαιτίας της αντικονοτικής πολιτικής των αντιευρωπαίων σαμποταριστών. Καταλαβαίνουμε πόσα πράγματα θα μπορούσαν να γίνουν μ' αυτά τα χρήματα στην ελληνική εκπαίδευση.

Ο άλλος τρόπος είναι να πάρουμε τα λεφτά με νέα δάνεια, νέα υπερχρέωση και νέα δουλεία στους τόκους. Αυτό επίσης σημαίνει να φύγουμε από την Ευρώπη. Γιατί η Ευρώπη θέλει κοινό νόμισμα και το κοινό νόμισμα δε σηκώνει άντισους και ελλειμματικούς προϋπολογισμούς. Να πάρουμε τα λεφτά ενός αδύναμου προϋπολογισμού σημαίνει ότι πρέπει χρεωκοπημένη πια η χώρα μας να φύγει από την Ευρώπη. Που σημαίνει να έχουμε πολιτικό καθεστώς τύπου Βουλγαρίας, Ρουμανίας, Σερβίας.

Ποιος έχει στην Ελλάδα τέτοια πολιτική αντίληψη; Όχι πάντως ο λαός στην πλειοψηφία του.

Μα τέτοια αντίληψη έχουν όλες οι δυνάμεις που εδώ και χρόνια έχουν υπερασπίσει τους φασισμούς στην Ανατολή, τους βαλκανικούς φασισμούς, τους αφγανικούς φασισμούς, όλους τους φασισμούς της γραφειοκρατίας στον κόσμο. Αυτή είναι η γραμμή του ψευτοΚΚΕ, της ηγετικής πτέρυγας του ΣΥΝ και του σοβινιστικού ΠΑΣΟΚ, του Λαλιώτη και του Σκανδαλίδη, καθώς και της εβερτικής ΝΔ. Αυτοί αποτελούν τη φασιστική, τη γραφειοκρατική πλευρά της αστικής τάξης. Τι θέλουν όλοι αυτοί; Να φύγουμε από την Ευρώπη και να πάμε με τους S-300. Να πάμε με το Μιλόσεβιτς, να πάμε με το Λέπτεντ.

Και τι θα διαλέξει ο λαός; Τι θα δια

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΗΣ Β' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΞΟΥ

Δημοσιεύουμε σ' αυτό το φύλλο της Νέας Ανατολής το Πολιτικό Μανιφέστο του Ουράνιου Τόξου που ψηφίστηκε στην 2η Συνδιάσκεψη του Ουράνιου Τόξου στις 19 του Γενάρη στη Φλώρινα. Ακόμα δημοσιεύουμε την πρώτη πολιτική απόφαση του νέου Κεντρικού Συμβουλίου που εκλέχτηκε σε αυτό το Συνέδριο.

Τόσο το Πολιτικό Μανιφέστο όσο και η πρώτη πολιτική απόφαση σηματοδοτούν μια νέα περίοδο στην

Το Ουράνιο Τόξο είναι πολιτική οργάνωση της εθνικής μακεδονικής μειονότητας που ζει εντός των ορίων της ελληνικής επικράτειας και πολιτεύεται στο εσωτερικό της χώρας, ως οργάνωση των Εθνικά Μακεδόνων.

Στις διεθνείς σχέσεις του, το Ουράνιο Τόξο πολιτεύεται ως οργάνωση της εθνικής μακεδονικής μειονότητας που ζει στην Ελλάδα (National Macedonian Minority of Greece).

Το Ουράνιο Τόξο εμπνέεται από τους αγώνες για εθνική και κοινωνική χειραφέτηση των Τσεντραλιστών της ΕΜΕΟ, του Ίλιντεν, των αντιφασιστών του ΣΝΟΦ και του ΝΟΦ και τιμά τη μνήμη των αγωνιστών του εθνικού μακεδονικού κινήματος.

Το Ουράνιο Τόξο πιστεύει πως στη σημερινή πολιτική κατάσταση έννοιες όπως Δίγλωσσοι, Σλαβομακεδόνες, Ντόπιοι Μακεδόνες (γενικά και αιφρημένα), Σλάβοι, Σλαβόφωνοι, Βούλγαροι κ.ά. χρησιμοποιούνται στην Ελλάδα ως στρατηγική επιλογή του ελληνικού πολιτικού κατεστημένου στον αγώνα του κατά των Εθνικά Μακεδόνων. Η ανοχή του κινήματος σε κάποιες από αυτές ή η χρησιμοποίησή τους τα πρώτα χρόνια της ανάπτυξής του έγινε κάτω από ειδικές συνθήκες ημιπαρανομίας στις οποίες λειτουργούσε.

Η πολιτική αυτή, που ευνοεί τη χρήση των εννοιών Σλαβόφωνοι, Δίγλωσσοι, Σλαβομακεδόνες, Ντόπιοι, Βούλγαροι κλπ. επιδιώκει ουσιαστικά να εμποδίσει τη χρήση του όρου Εθνικά Μακεδόνες, που βρίσκεται σε αντίθεση με την επίσημη ελληνική κρατική θέση ότι μακεδονικό έθνος και μακεδονική εθνική μειονότητα δεν υπάρχουν.

Η πολιτική αυτή επιτρέπει, κάτω από τις διεθνείς πιέσεις, την ελεγχόμενη έκφραση της διαφορετικότητας, στο βαθμό όμως που αυτή περιορίζεται μέσα στα πλαίσια του φοιλκλόρ, δηλαδή των ηθών και των εθίμων. Χρησιμοποιεί επίσης το φοιλκλόρ για να διασπάσει τα εθνικά μειονοτικά κινήματα, όπως για παράδειγμα κάνει καθαρά και συστηματικά σήμερα με τους Πομάκους.

Το Ουράνιο Τόξο αγωνίζεται με όλες τις δυνάμεις του για την κατάκτηση όλων των μειονοτικών δικαιωμάτων των Εθνικά Μακεδόνων, που προκύπτουν από τις διεθνείς συνθήκες και τις υποχρεώσεις της Ελλάδας. Στρατηγικός στόχος του είναι η κατάκτηση της ισοπολιτείας και ισονομίας των Εθνικά Μακεδόνων, εντός της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Το Ουράνιο Τόξο θεωρεί (όπως εξάλλου θεωρεί και η σύγχρονη ευρωπαϊκή διανόηση) τα έθνη δημιούργημα των νεότερων χρόνων που ανταποκρίνονται σε συγκεκριμένη ιστορική φάση ανάπτυξης της παραγωγής, της οργάνωσης της εργασίας και της πολιτικής εξουσίας παγκοσμίως. Πιστεύει δε πως κάθε εθνορατσιστική προσέγγιση του εθνικού ζητήματος, που αναπόφευκτα συνοδεύεται με πλαίσιο στην ιστορία της αρχαιότητας, είναι εκτός από αντιεπιστημονική και πολιτικά εξαιρετικά επικίνδυνη για την ειρήνη και τη δημοκρατία.

Το Ουράνιο Τόξο μπορεί και διακρίνει την εθνική αξιοπρέπεια και το δικαίωμα στην εθνική συλλογική ταυτότητα από τον εθνικισμό και το σοβινισμό. Πιστεύει ωστόσο ότι χρειάζεται συνεχής ιδεολογική και πολιτική δουλειά, ώστε να αναδειχθούν και να αποκοπούν οι κόμβοι επικοινωνίας ανάμεσα στην εθνική και την εθνικιστική ιδεολογία.

Το Ουράνιο Τόξο επιθυμεί την πολιτική ολοκλήρωση της Ενωμένης Ευρώπης. Αυτή την Ευρώπη την οραματίζεται πολυπολιτισμική και πολύφωνη. Πιστεύει δε πως ο ευρωπαϊκός δρόμος είναι για τη χώρα μας κεντρικό ζήτημα για την ανάπτυξη της πολιτικής δημοκρατίας.

Το Ουράνιο Τόξο θεωρεί πως ο αγώνας για την ειρήνη προϋποθέτει το σεβασμό των υπαρχόντων συνόρων, ανεξάρτητα από τυχόν ιστορικές αδικίες του παρελθόντος. Ο αγώνας για ισοπολιτεία και κοινωνική δικαιοσύνη πρέπει να πραγματοποιηθεί από τις προοδευτικές δυνάμεις, εντός των υπαρχόντων πολιτικών συνόρων. Οραματίζεται μια Βαλκανική χώρις ανταγωνισμούς και πολέμους όπου οι

ωρίμανση και ανάπτυξη του πολιτικού κινήματος των εθνικά Μακεδόνων. Με αυτές τις θέσεις δίνεται ένα ισχυρό χτύπημα στον ελληνικό σοβινισμό, ενώ ξεκαθαρίζεται ακόμα περισσότερο η αριστερή δημοκρατική φυσιογνωμία αυτού του κινήματος που διαχωρίζεται και από το μακεδονικό σοβινισμό και από κάθε μορφής πολιτική και κοινωνική καθυστέρηση. Ταυτόχρονα μέσα από την πολιτική απόφαση επιβεβαιώνονται οι καίριες πολιτικές επιλογές που

έκανε το Σεπτέμβρη '96 το Ουράνιο Τόξο με τα δημοκράτικά κατέβασμα με την ΟΑΚΚΕ. Το Ουράνιο Τόξο αναδεικνύεται όλο και περισσότερο σε έναν αποφασιστικό παράγοντα της δημοκρατικής πρωτοπορίας αυτής της χώρας και ταυτόχρονα σε έναν υποδειγματικό παράγοντα φιλεργατικής στάσης σε όλο το βαλκανικό νότο πάνω στα εκρηκτικά εθνομειονοτικά ζητήματα.

λαοί θα ζουν αδελφωμένοι για την κοινή ευημερία.

Ιδιαίτερο βάρος στο πολιτικό πρόγραμμα και τη δράση του έχει ο άμεσος και δίχως όρους επαναπατρισμός των Εθνικά Μακεδόνων πολιτικών προσφύγων και των παιδιών φυγάδων, το σταμάτημα αφαίρεσης της ιθαγένειας των Εθνικά Μακεδόνων οικονομικά μεταναστών και η απόδοση αυτής σε όσους αφαιρέθηκε μέχρι σήμερα, καθώς επίσης και η καλλιέργεια της λόγιας εθνικής μακεδονικής γλώσσας και του εθνικού μακεδονικού πολιτισμού.

Τακτικός στόχος με άμεση προτεραιότητα, όσον αφορά την καλλιέργεια της γλώσσας, είναι: α) η άμεση έκδοση δίγλωσσου (ελληνικά και μακεδονικά) περιοδικού και β) η έκδοση μακεδονοελληνικού λεξικού.

Στρατηγικός στόχος, σχετικά με την καλλιέργεια της γλώσσας, είναι η διεκδίκηση της καθιέρωσης της διδασκαλίας της λόγιας εθνικής μακεδονικής γλώσσας, όπως αυτή αναπτύσσεται στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, στις περιοχές εκείνες της Ελλάδας όπου ομιλείται και ζουν οι Εθνικά Μακεδόνες, μέσα στα πλαίσια του εννιάχρονου υποχρεωτικού εκπαιδευτικού συστήματος. Επίσης η δημιουργία έδρας μακεδονικής γλώσσας στα πλαίσια της Πανεπιστημιακής εκπαίδευσης.

Άμεσος πολιτικός στόχος στον τομέα της καλλιέργειας του εθνικού πολιτισμού είναι η συστηματική συμμετοχή των μελών του Ουράνιου Τόξου σε εκδηλώσεις και πολιτιστικούς φορείς μέσα από τους οποίους μπορεί να εκφραστεί η μακεδονική ταυτότητα και ο πολιτισμός, ιδιαίτερα εκεί όπου το μακεδονικό τραγούδι λειτουργεί αντικείμενο στην κατεύθυνση της εθνικής αυτογνωσίας.

Το Ουράνιο Τόξο διεκδικεί την επαναφορά των τοπωνύμων, που κατήργησε αυθαίρετα, συστηματικά και βίαια η ελληνική διοίκηση από τη δεκαετία του 1920 και η καθιέρωση σε χρήση διπλής ονομασίας, όπως υποστηρίζει άλλωστε κάθε δημοκρατικό ευρωπαϊκό κίνημα, στα πλαίσια του σεβασμού της ευρωπαϊκής πολιτιστικής κληρονομίας.

Το Ουράνιο Τόξο στηρίζει κάθε μεταρρύθμιση που οδηγεί στην οικονομική και διοικητική αποκέντρωση, για τη μεταφορά των εξουσιών και τη διαχείριση των πόρων σε περιφερειακό επίπεδο. Είναι αντίθετο σε πολιτικές συγκεντρωτισμού, όπως αυτές χαρακτηριστικά εκφράζονται με τον υδροκεφαλισμό του αθηναϊκού κράτους. Θεωρεί απαραίτητη την εφαρμογή προγραμμάτων διασυνοριακής συνεργασίας στην κατεύθυνση της οικονομικής αποκέντρωσης, που παράλληλα, σε πολιτικό επίπεδο συμβάλλει στη σύσφιξη των σχέσεων φιλίας και συνεργασίας με τα γειτονικά κράτη.

Το Ουράνιο Τόξο ενεργοποιείται για την προστασία της φύσης, των φυσικών πόρων και του περιβάλλοντος, το οποίο θεωρεί φυσικό άλλα και πολιτισμικό πλούτο ενός τόπου. Από θέση αρχής, το Ουράνιο Τόξο βρίσκεται σταθερά αλληλέγγυο στον αγώνα της τουρκικής εθνικής μειονότητας της Θράκης για την κατάκτηση όλων των εθνικά μειονοτικών δικαιωμάτων που προκύπτουν από το διεθνές δίκαιο, για ισοπολιτεία και εθνική αξιοπρέπεια.

Το Ουράνιο Τόξο βρίσκεται αλληλέγγυο στα πιο πρωτότυπα πολιτιστικά - πολιτικά αιτήματα των Βλάχων, των Τσιγγάνων και των Αρβανιτών, και πρώτα απ' όλα στο αίτημα της καλλιέργειας και της διάσωσης της γλώσσας τους. Το Ουράνιο Τόξο είναι αντίθετο σε κάθε παραβίαση της ιθαγένειας της οικονομικής αποκέντρωσης της Ευρώπης, της επιθετικής πρωτοπορίας της Ελληνικής και Βαλκανικής κυριαρχίας, της ισοτιμίας και του αμοιβαίνου οφέλ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η ΧΙΤΛΕΡΙΚΗ "ΧΡ. ΑΥΓΗ"

συνέχεια από τη σελ. 1

λέμου βρίσκοντας ένα καινούριο φασιστικό αντιευρωπαϊκό κέντρο, τη Ρωσία.

Είναι αρκετά αποκαλυπτικά τα παρακάτω αποσπάσματα από ένα άρθρο-ομιλία που δημοσιεύτηκε στη φασιστοφυλλάδα τους στις 27 Μάη-1 Ιούνη. Εκεί υποστηρίζουν ανοιχτά και εντάσσουν τους εαυτούς τους στην εξυπηρέτηση των σχεδίων του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού.

Γράφουν λοιπόν ανάμεσα σε άλλα κάτω από τον τίτλο: «Μόσχα-Βελιγράδι-Αθήνα: Το ορθόδοξο εθνικιστικό τόξο και η νέα τάξη πραγμάτων»:

«Με δυο λόγια και για να τελειώνουμε αγαπητοί συναγωνιστές και φίλοι, το δικό μας μέτωπο ξεκινά από την Αθήνα, περνά από το Βελιγράδι, συνεχίζει στη Μόσχα, περνά από τον ορθόδοξο Καύκασο για να καταλήξει στην Κωνσταντινούπολη, τη σκλαβωμένη πρωτεύουσα της Ελληνικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Απέναντι του βρίσκεται το τόξο των εχθρών μας που ξεκινά από την Wall Street, περνά από τις ευρωπαϊκές μασονικές στοές που φτάνουν μέχρι το Βατικανό, συνεχίζει στην Άγκυρα για να καταλήξει στο Τελ-Αβίβ, την πραγματική πρωτεύουσα όλων των παραπάνω...

Πιστεύουμε στους φυσικούς συμμάχους και φυσικοί σύμμαχοι του Ελληνισμού είναι σήμερα και οι Ρώσοι και οι Σέρβοι απέναντι στον κοινό αμερικανοσιωνιστικό κίνδυνο!...

Σήμερα που τα λάβαρα του εθνικισμού ξεδιπλώνονται περήφα-

να στο λεύτερο άνεμο μιας δίκαιας οργής από τη Μόσχα ως το Βελιγράδι και το Πάλε, είναι ανάγκη και καθήκον να μη λείψουν ούτε και τα δικά μας λάβαρα! Κι αν σήμερα πρέπει να ανεμίζουμε λάβαρα, αύριο εκατομμύρια χέρια Ελλήνων, Σέρβων και Ρώσων θα κραδαίνουν λόγχες, έτοιμοι να τις μπήξουμε βαθιά μέσα στη βραμερή καρδιά του σιωνιστικού κτήνους!».

Όμως για τη συμμορία της "Χρ. Αυγής" το εκπληκτικό δεν είναι το γεγονός της υποστήριξης της ρώσικης στρατηγικής του "ορθόδοξου τόξου" σα μιας ακραίας έκφρασης του σοβινισμού και του αντισημιτισμού. Το εκπληκτικό και αυτό που καθορίζει τον πραγματικό χαρακτήρα των χιτλερικών είναι το γεγονός πως μέσα σ' αυτό το μέτωπο υποστηρίζουν την πιο στενή τους συμμαχία με το απευθείας εργαλείο του σοσιαλιμπεριαλισμού στην Ελλάδα, το πεντοΚΚΕ.

Είναι το περιβόλτο μέτωπο με τους "εθνοκομούνιστές", όπως το ονομάζουν, που το εφάρμοσαν τόσο στην ίδια τη Ρωσία ανάμεσα σε Ζιρινόφσκι-Ζουγκάνοφ όσο και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες.

«Παραμερίζοντας τις σοβαρότατες διαφωνίες τους -ανακοινώνει με χαρά η ναζιστοφυλλάδα τους στις 6-11 Δεκέμβρη 1996- μπροστά στον κοινό εχθρό, εθνικιστές και κομμουνιστές έχουν ενώσει αρκετές φορές τα τελευταία χρόνια, στη Ρώσικη Ομοσπονδία, τις φωνές τους προκεμένου να φέρουν σε δύσκολη θέση τον πρόεδρο Γέλτσιν και τη "φιλελεύθερη", "δεξιά" αντιλαϊκή κυβέρνησή του.

Μέσα από το σύνθημα αυτό η OAKKE προσπαθεί να αναπτύξει την πιο πλατιά ζύμωση πάνω στο χαρακτήρα αυτής της φασιστικής συμμορίας και ταυτόχρονα να οι-

πριν από μερικές μέρες, ο Γέλτσιν έγινε και πάλι "στόχος" του γηέτη των κομμουνιστών Ζιουγκάνοφ καθώς και του εθνικιστή ηγέτη Ζιρινόφσκι με αφορμή την απόφασή του να διατάξει την αποχώρηση όλων των ρωσικών στρατευμάτων από την Τσετσενία».

Μετά απ' αυτό είναι αρκετά εύκολο να εξηγήσει κανείς γιατί η "Χρ. Αυγή" στο φύλλο της στις 13-18 Δεκέμβρη 1996 καλεί τους αναγνώστες της να ...διαβάζουν το Ριζοσπάστη γράφοντας το εξής:

«Αν θέλεις να ενημερωθείς διάβασε "Εστία", "Ελ. Όρα", "Ριζοσπάστη", όχι όμως ξενοκινούμενες και μυστικούπηρεσιακές εφημερίδες».

Η όταν ο "μεγάλος αρχιγός" Μιχαλολιάκος δηλώνει στον τηλεοπτικό σταθμό TV-MAGIC:

«Αν δεν υπήρχε ο Λέμπεντ να κλέψει τις ψήφους των εθνικιστών, στην προεδρία σήμερα θα ήταν ο Ζιρινόφσκι με τον Ζουγκάνοφ. Θέλω να τονίσω ότι ο μέσος Ρώσος είναι φιλέλλην λόγω της ορθοδοξίας και σίγουρα οι εξελίξεις δε θα προχωρήσουν με τα μέτρα των δυτικών κοινωνιών. Ο επόμενος πρόεδρος της Ρωσίας θα είναι ή εθνικιστής ή κομμουνιστής, πράγμα που σίγουρα θα είναι θετικό για την Ελλάδα» (X.A., 17-22 Γενάρη 1997).

Η OAKKE εδώ και αρκετό καιρό έχει εντοπίσει αυτόν τον πολιτικό χαρακτήρα της χιτλερικής συμμορίας, έχει δώσει με συνέπεια την πάλη ενάντιά της.

Το πολιτικό αυτό ξεσκέπασμα των χιτλερικών σα μιας συμμορίας που καθοδηγείται από χαφιέδες του ρώσικου ιμπεριαλισμού έχει προκαλέσει προβλήματα σ' αυ-

τούς και έχει οξύνει σημαντικά την αντίθεσή τους απέναντι μας. Ταυτόχρονα η συνεπής δράση μας απέναντι στο σοσιαλφασιστικό μπλοκ και τον εθνικισμό, ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, έχει βάλει την OAKKE στο κέντρο των πολιτικών εξελίξεων σαν τη μόνη οργάνωση που μπορεί να αντιπαραθεθεί ολοκληρωμένα πολιτικούδειολογικά στην επίθεση του σοσιαλφασισμού.

Η χιτλερική συμμορία εκτίμησε πως σ' αυτή τη συγκεκριμένη πολιτική στιγμή θα μπορούσε να εκφράσει τη γενικότερη επίθεση του σοσιαλφασισμού με ένα βίαιο χτύπημα στην OAKKE, ακριβώς επειδή η συνεπής δημοκρατική μας πάλη, ιδιαίτερα στο ζήτημα των "μπλόκων του Πατάκη", μας έχει φέρει σε πολιτική σύγκρουση με άλλες δυνάμεις του αντιεθνικιστικού μετώπου που δεν είναι διατεθειμένες να συγκρουστούν με τον εθνικοφασισμό σε όλη τη γραμμή.

Γ' αυτό ακριβώς διάλεξε να δώσει το χτύπημα πάνω στο κόλλημα της αφίσας καταγγελίας των μπλόκων. Γιατί έτσι πίστευε πως η OAKKE θα βρισκότα σε μια τέλεια απομόνωση από άλλες αντιεθνικιστικές δυνάμεις που στο σύνολό τους υπεράσπιζαν τα μπλόκα. Από την άλλη πλευρά, η ίδια η ημερομηνία της επίθεσης έδινε με το συμβολισμό της τη γενικότερη πολιτική του χτυπήματος των αντιεθνικιστικών δυνάμεων σαν "προδοτών" και "πραχτόρων της Τουρκίας".

Η "Χρ. Αυγή" ήταν η μόνη οργάνωση που υποστήριξε με φανατισμό τα μπλόκα τοποθετώντας με σαφήνεια αυτό που ο Παττάκης αποκαλούσε "πατριωτικό κίνη-

μα":

«Πλαϊ στην εξέγερση των αγροτών κλιμακώνεται η μελλοντική εξέγερση της ίδιας της πατρίδας. Και όποιος σηκώσει χέρι εναντίον της θα λάβει όταν έρθει η ώρα αυτά που του αξίζουν» (X.A., 13-18 Δεκέμβρη 1996).

Με βάση αυτή την ανοιχτή ποποθέτηση, η OAKKE βρέθηκε στο στόχαστρο της επίθεσης, μιας και καταγγέλλει και την "εξέγερση των αγροτών" και την "εξέγερση της Πατρίδας". Όμως η επίθεση ενάντια στην OAKKE γίνεται μπούμεραγκ για τη χιτλερική συμμορία.

Η πλατιά κινητοποίηση της οργάνωσης μέσα στο λαό με τις αφίσες, τις προκηρύξεις, τις ομιλίες με ντουντούκες στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, η έκδοση ψηφισμάτων από δημοτικά συμβούλια, όλα αυτά έβαλαν με ακόμα πιο έντονο τρόπο το ζήτημα της μαζικής αντιφασιστικής κινητοποίησης για την απαγόρευση της λειτουργίας της χιτλερικής συμμορίας.

Αυτή η κινητοποίηση θορύβησε τους ναζιστές και τους ανάγκασε στο δεύτερο φύλλο της φασιστοφυλλάδας τους, μετά την επίθεση, να αρνηθούν το γεγονός και να μας ...απειλούν μάλιστα με μηνύσεις για συκοφαντική δυσφήμηση!!!

Η OAKKE, στηριγμένη στη μεγάλη δημοκρατική συνειδηση του λαού μας, θα συνεχίσει την πάλη της για την ειρήνη και τη δημοκρατία, για τη συντριβή των χιτλερικών αποσπασμάτων του σοσιαλφασιστικού μεσαίωνα.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ "ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η ΧΡ. ΑΥΓΗ"

Η OAKKE εδώ και αρκετό καιρό έχει βάλει μέσα στο λαό το σύνθημα να τεθεί εκτός νόμου η ναζιστική "Χρυσή Αυγή".

Μέσα από το σύνθημα αυτό η OAKKE προσπαθεί να αναπτύξει την πιο πλατιά ζύμωση πάνω στο χαρακτήρα αυτής της φασιστικής συμμορίας και ταυτόχρονα να οι-

κοδομήσει τους όρους για την ενότητα εκείνων των αντιφασιστικών δυνάμεων που μπορούν να προχωρήσουν σε ένα μαζικό κίνημα για την υλοποίηση αυτού του συνθήματος.

Υπάρχουν δύο λογιών κριτικές που απευθύνονται ενάντια στην πάλη για να βγει η "Χρ. Αυγή" εκτός νόμου.

Η μια κριτική χτυπάει το σύν-

θημα αυτό από "αριστερά" με το επιχείρημα πως έτσι αποπροσαντολίζουμε το κίνημα, μιας και ζητάμε από το αστικό κράτος να καταργήσει τον εαυτό του, ενώ παράλληλα περιορίζουμε το εύρος του κινήματος στα πλαίσια της αστικοδημοκρατικής-κοινοβουλευτικής νομιμότητας.

Η άλλη κρι

ΕΘΝΙΚΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ: ΣΥΝΕΥΡΕΣΗ ΝΑΖΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Παράλληλα με την απαίτηση να βγει εκτός νόμου η χιτλερική "Χρυσή Αυγή", είναι αναγκαίο να αποκαλύπτουμε ότι οι ναζί είναι μαχητικό απόσπασμα ενός ολόκληρου σοβινιστικού εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος που έχει αρχίσει να εγκαθιδρύεται στη χώρα μας. Προστατεύεται από αυτό το καθεστώς και ανθίζει πάνω στο έδαφός του. Δεν μπορεί μάλιστα να υπάρξει χωρίς αυτό.

Βασική θέση αρχής του καθεστώτος είναι η στρατηγική συμμαχία με τη ρώσικη υπερδύναμη, όπως και της "Χρυσής Αυγής". Όπως γράφουν στο περιοδικό τους (τεύχος 91, 25/6/96), στο άρθρο με τίτλο "Η Ρωσία σήμερα: Αρχή της αποσύνθεσης ή επλιδοφόρα εκκίνηση": «Μετά από 70 περίπου χρόνια ιστορικής πορείας, δηλητηριασμένη από την κομμουνιστική ιδεολογία, που την οδήγησε σε ακαμψία και αγκύλωση, έχοντας αποτύχει να εκπληρώσει τις λειτουργίες που η ίδια γέννησε και σχεδίασε, η ΕΣΣΔ αυτοαναρέθηκε με ψήφισμα του "Ανώτατου Σοβιέτ" της. Ένα αποτυχημένο πραξικόπημα των "συντηρητικών" του ΚΚΣΕ έφερε τον Γέλτσιν στη θέση του κυβερνήτη και διέγραψε τις παλαιότερες "επιγραμματικές" διαφορές των πολιτικών ομάδων: εθνικοπολισθείκοι και εθνικιστές βρέθηκαν να μάχονται εξεγερμένοι τον "αλκοολικό αχυράνθρωπο των ΗΠΑ" κ. Γέλτσιν» (η υπογράμμιση είναι δική μας).

Η λέξη-κλειδί που πρέπει να συγκρατήσουν οι αναγνώστες μας είναι εθνικοπολισθείκοι. Αυτό το πολιτικό τερατούργημα, που σημαίνει τη συνεύρεση του παλιού φασισμού με το σοσιαλφασισμό, δημιουργήθηκε στα εργαστήρια του Κρεμλίνου, το κέντρο όλων των χιτλερικών στον κόσμο.

Είχαμε μιλήσει γι' αυτό στην εφημερίδα μας αρ. φύλλου 191, 28 Ιουλίου 1993.

Αναδημοσιεύουμε μεγάλο απόσπασμα από αυτό το άρθρο σήμερα γιατί πιστεύουμε ότι διατηρεί στο ακέραιο τη σημασία του. Βοηθάει, επίσης, τον αναγνώστη να κατανοήσει και την εύκολη σχετικά επικράτηση του φασίστα Λεπέν στη Γαλλία, μετά την κατάκτηση απ' το κόμμα του τέταρτου στη σειρά δήμου της Βιτρόλ. Να σημειώσουμε μόνο ότι εκεί η γαλλική αστική τάξη έχει θεσπίσει μια σειρά νόμων που τιμωρούν τη δημοσίευση ρατσιστικών απόψεων και την υπεράσπιση του χιτλερισμού, αντίθετα με την Ελλάδα.

Πριν από λίγες μέρες, στις 13 του Ιούλη, σαράντα ευρωπαίοι διανοούμενοι, οι περισσότεροι Γάλλοι, υπόγραψαν ένα κείμενο με τίτλο Κάλεσμα σε επαγρύπνηση, που συνοδεύταν από τη δημιουργία μιας Επιτροπής "Κάλεσμα σε

Επαγρύπνηση" με έδρα το Παρίσι (Comite "appel a la vigilance", 54 Boulevard Raspail 75006 Paris).

Το κάλεσμα αυτό ξεκινάει ως εξής: «Είμαστε ανήσυχοι με την αναβίωση στη διανοητική γαλλική και ευρωπαϊκή ζωή αντιδημοκρατικών ρευμάτων της άκρας δεξιάς». Οι διανοούμενοι αυτοί ανησυχούν γιατί, όπως λένε στο κείμενό τους, «οι ιδεολόγοι της άκρας δεξιάς... επιδίδονται σε μια εκστρατεία προπαγάνδας που στοχεύει περισσότερο τις δημοκρατικές προσωπικότητες και διανοούμενους που μερικοί είναι γνωστοί σαν αριστεροί. Κακώς ενημερωμένοι γι' αυτή τη δραστηριότητα και γι' αυτά τα δίχτυα, αυτοί δέχτηκαν να υπογράψουν άρθρα σε περιοδικά που εκδίδονται από αυτούς τους ιδεολόγους... Αυτή (η δραστηριότητα) εγγράφεται στη σημερινή στρατηγική νομιμοποίησης της άκρας δεξιάς. Αυτή η στρατηγική εκμεταλλεύεται τον πολλαπλασιασμό των διαλόγων και των συζητήσεων γύρω από αυτό που ονομάζεται, το λιγότερο με ελαφρότητα, τέλος των ιδεολογιών, γύρω από την υποτιθέμενη κατάργηση των διαχωριστικών γραμμών ανάμεσα στη δεξιά και την αριστερά, γύρω από την υποτιθέμενη ανανέωση των ιδεών του έθνους και της πολιτιστικής ταυτότητας». Γ' αυτό αυτοί που υπογράφουν ιδρύουν μια επιτροπή «που θα έχει σαν καθήκον να συγκεντρωθεί και να κυκλοφορεί όσο πιο πλατιά είναι αυτό δυνατόν κάθε πληροφορία χρήσιμη για να γίνουν αντιληπτά τα δίχτυα της άκρας δεξιάς και οι συμμαχίες της στη διανοητική ζωή (εκδόσεις, Τύπος, πανεπιστήμια) και να παίρνεται δημόσια θέση για κάθε υπόθεση σχετική με αυτά τα ζητήματα».

Το κείμενο αυτό στην προτελευταία του παράγραφο δεσμεύει τους ανθρώπους που το υπογράφουν «ότι θα αρνηθούν κάθε συνεργασία σε περιοδικά, σε συλλογικά έργα, σε ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές, σε ημερίδες που καθοδηγούνται και οργανώνονται από πρόσωπα που οι δεσμοί τους με την άκρα δεξιά είναι επιβεβαιωμένοι».

Ανάμεσα στις υπογραφές είναι εκείνες των Ουμπέρτο Έκκο, Ντεριντά, Ροσάνα Ροσάντα, Νόρμπερ Μπεσάιντ...

Αυτοί είναι γνωστοί αστοφιλελεύθεροι διανοούμενοι που έχουν δίκαια εξεγερθεί απέναντι σε ένα φαινόμενο που μοιάζει περιθωριακό αλλά δεν είναι. Πρόκειται για ένα παντρολόγημα του φασισμού με ένα είδος προοδευτικής διανόησης, που μάλιστα οι "40" τη χαρακτηρίζουν "αριστερή". Το κείμενο αντιμετωπίζει με μεγάλη αβρότητα αυτή τη διανόηση, μιας και λίγο-πολύ τη θεωρεί θύμα μιας κακής ενημέρωσης.

'Όμως δεν πρόκειται γι' αυτό. Η λέξη "συμμαχίες" που αναφέρεται στο κείμενο των "40" είναι μια δειλή αναφορά σ' αυτό που πραγματικά συμβαίνει: πρόκειται για μια συμμαχία του κλασικού χιτλερικού φασισμού με το σοσιαλφασισμό, και μάλιστα το ρώσικο σοσιαλφασισμό με κομμουνιστική σημαία.

ΜΙΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Ήταν αδύνατο κάποια στιγμή να μην ενωθεί ο φασισμός της χιτλερικής Γερμανίας με το σοσιαλφασισμό της νεοχιτλερικής Ρωσίας στο ιδεολογικό επίπεδο. Ήδη το νέο αυτό αναπόφευκτο έκτρωμα έχει πάρει για τον εαυτό του τον εύστοχο τίτλο "εθνικο-κομμουνισμός".

Η ΟΑΚΚΕ έχει επισημάνει εδώ και χρόνια την ταύτιση του περιεχομένου της σοσιαλφασιστικής ιδεολογίας και εκείνου της φασιστικής χιτλερικής. Στην καταγγελία μας ιδιαίτερα της "17N" και του ψευτοΚΚΕ είχαμε αναδείξει το φασιστικό, χιτλερικό τύπου, χαρακτήρα του αντιμπεριαλισμού και του αντικαπιταλισμού τους.

Αυτή η ταύτιση στο περιεχόμενο έμελλε να πραγματοποιηθεί και σαν ταύτιση στη μορφή. Και έμελλε να πραγματοποιηθεί ασφαλώς στη νέα εποχή, όπου ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός μπόρεσε να διευρύνει τα πολιτικά του μέτωπα παίρνοντας πολλά ιδεολογικά πρόσωπα και συμμαχώντας με τις πιο φασιστικές μορφές της κλασικής αντίδρασης.

Με λίγα λόγια, η ιδεολογική ένωση είναι αποτέλεσμα, αλλά και στήριγμα μιας πολιτικής συμμαχίας. Η πιο πρωθιμήνη έκφραση αυτής της συμμαχίας και το "πακόσμιο υπόδειγμα" όλων αυτών των συμμαχιών είναι το μέτωπο των τσαρικών μεγαλορώσων σοβινιστών και των "κομμουνιστών" του ρώσικου κοινοβουλίου στην ίδια τη Ρωσία. Αυτό είναι το Μέτωπο της Εθνικής Σωτηρίας. Η πολιτική του γραμμή είναι γνωστή στους αναγνώστες μας: «Όχι στον ιμπεριαλισμό (που είναι βέβαια μόνο ο δυτικός) ιδιαίτερα στις ΗΠΑ και τη Γερμανία -Όχι στον καπιταλισμό (που είναι μόνο ο ιδιωτικός και όχι ο κρατικός) - Ναι στην ορθοδοξία -Όχι στους Εβραίους».

Είναι φυσικό αυτή η πολιτική γραμμή και η ιδεολογία που την κινεί να συγκινήσει τη χιτλερικού τύπου ακροδεξιά και έχω από τη Ρωσία. Κάθε χιτλερικού τύπου ακροδεξιά στην Ευρώπη πρέπει να είναι αντιδυτική με τον ίδιο τρόπο που ήταν κύρια αντιαγγλική η πολιτική του χιτλερικού φασισμού, πρέπει να είναι αντικαπιταλιστική, όπως η χιτλερική (με θεωρητικούς τους Gregor και Otto Strasser), πρέπει να είναι αντιεβραϊκή και να στηρίζεται αποφασιστικά στο θρη-

την Ευρώπη και την Ιαπωνία. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι τα γερμανικά SS, όταν στρατολογούσαν στις υπόλοιπες χώρες της Ευρώπης, δεν καλούσαν τα νέα μέλη, εθνικιστές στις χώρες τους, σε αγώνα για την υποστήριξη της Γερμανίας ή μιας γερμανικής αυτοκρατορίας, αλλά για μια "Ευρώπη των εθνοτήτων" (άρθρο του P. Μουζά στη Monde, 13.7.93).

Όταν ο Μπενουά επιστρέφει στο Παρίσι, γράφει στο περιοδικό του Elements (Άνοιξη '92, Νο 74): «(Στη Ρωσία) το κυριαρχικό γεγονός είναι η προσέγγιση των "λευκών" και των "κόκκινων": ρωσόφιλοι μοναρχικοί και "εθνικοπολισθείκοι" ανήκουν από δω και μπρος στο ίδιο στρατόπεδο, που δεν είναι παρά ο μεγάλος συναγερμός των πατριωτών που ποθούν ένα ρώσικο μέλλον και αρνούνται να αλλοτριωθούν στη Δύση. Τίποτα δεν το δείχνει αυτό καλύτερα από τη διαδήλωση στις 17 του Μάρτη, όπου 50.000 άνθρωποι με την ίδια κίνηση κυμάτιζαν την τσαρική και την κόκκινη σημαία...».

...Ο Κομμουνισμός δε θα ξανάρθει. Ο καπιταλισμός είναι αδύνατος: Πρέπει λοιπόν να εφευρεθεί κάτι άλλο. Την ώρα που η Δύση βρίσκεται σε βλάβη λόγω έλλειψης φαντασίας, στην Ανατολή, περισσότερο παρά ποτέ, είναι ανοιχτή σήμερα η ιστορική εξέλιξη...».

ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΝΕΑΣ ΔΕΞΙΑΣ - ΓΑΛΛΙΚΟΥ "ΚΚ"

Μέχρι εδώ έχ

στη βάση μιας συμφωνίας στις 22 Γενάρη του 1990.

Στο νούμερό του του περασμένου Μάρτιο ο “Διεθνής Ήλιθιος” φιλοξενεί ένα άρθρο του Ζαν Πολ Κρουζ, που λέει ότι «η Αριστερά στη Γαλλία πέθανε κι αυτό είναι καλό...» και καλεί στην επαναδημουργία «μιας συμμαχίας κομμουνιστών και της δεξιάς, καθολικής, εθνικής, στρατιωτικής του στρατηγού Ντε Γκολ». Εκεί καταγγέλλεται ο «διεθνής σιονισμός» και ο «αντιρατσιστικός ρατσισμός» και γίνεται κάλεσμα για «μια ανταρχική πολιτική βοήθειας στα νεαρά κράτη του τρίτου κόσμου... για να σταθεροποιήσουν τα εδάφη τους, την πίστη τους, τις γλώσσες τους και τους λαούς τους... Αυτά, ανάμεσα στ' άλλα, για να μην υπάρχει η μετανάστευση που συνδέεται με την ανασφάλεια, την ανεργία και την εγκληματικότητα».

Και καταλήγει ο Κρουζ: «Αυτό είναι το έδαφος στο οποίο ο Πάσκα (αντιμάστριχ Τούρκος), ο Σεβενεμάν (σοσιαλδημοκράτης επίσης αντιμάστριχ) οι κομμουνιστές και οι υπερεθνικιστές (ο Λεπέν) θα βρεθούν πιο κοντά σ' ένας στον άλλο...» (οι παρενθέσεις δικές μας).

Ο Χίλσουμ, δηλαδή το “KK”, δε χρηματοδοτεί τυχαία το Χαλιέ. Ο Κρουζ βγάζει την αντευρωπαϊκή καφέ-κόκκινη πλατφόρμα του Κρεμλίνου. Και τι είναι ο ρατσιστής, αντισημίτης Κρουζ; Είναι μέλος του CGT, του συνδικάτου του “K”ΚΓ. Στο επόμενο τεύχος δημοσιεύεται γράμμα ευχαριστιών προς τον Κρουζ για το άρθρο του από την “Κολεχτίβα κομμουνιστών των εργαζομένων στα ΜΜΕ του “KK” Γαλλίας”. Όμως η μεγάλη έκπληξη δε βρίσκεται στον Κρουζ, αλλά στον αρχισυντάκτη του “Ηλίθιου”, το Μαρκ Κοέν, που “τυχαίνει” να είναι μέλος του κόμματος, στο στενό περιβάλλον του διευθυντή της Ουμανιτέ Λερουά (παλιού σοσιαλφασίστα που διατηρούσε έντονους πολιτικούς δεσμούς με το “K”ΚΕ).

Τέλος, από τον “Ηλίθιο” δε θα μπορούσε να λείψει και ο γνωστός μας αρχιφασίστας Μπενουά, του οποίου δημοσιεύτηκε εκτεταμένα ο αντιαμερικανικός λόγος στο κλείσιμο του 25ου Συνεδρίου της GRECE.

Εκεί ο Μπενουά έλεγε ότι «χρειάζεται ένας τρίτος δρόμος ανάμεσα στον κομμουνισμό και τον καπιταλισμό με μια ένωση όσων αρνούνται το “φιλελεύθερο εμπορευματικό σύστημα”». Η κύρια αντίθεση σήμερα είναι κέντρο-περιφέρεια. Ο κομμουνισμός ήταν κακή απάντηση σε αληθινή ερώτηση. Ο Λένιν και ο Στάλιν πρόδωσαν την παρισινή Κομμουνιστική Αριστερά στην προδοσία τους δε θα μας κάνει Βερσαλλιέρους... Ωραίο όνομα: σύντροφος».

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ
Ο εθνικοσοσιαλισμός του Χίλσερ πάτησε στην προδοσία του σοσιαλισμού από τους ρεβιζιονιστές της Δεύτερης Διεθνούς. Μόλις η λέξη σοσιαλδημοκράτης κατάντησε συνώνυμη της προδο-

σίας, τότε οι φασίστες του μεσοπολέμου γίνανε εθνικοσοσιαλιστές. Ο εθνικοκομμουνισμός των νέων Χίλσερ του Κρεμλίνου πατάει στην προδοσία του κομμουνισμού από τους ρεβιζιονιστές σοσιαλφασίστες Χρουστσόφ-Μπρέζνιεφ.

Αυτοί φρόντισαν να κάνουν τη λέξη κομμουνιστής τόσο αντιπαθητική στους λαούς, ώστε να σηκώνει τη “διόρθωση” εθνικοκομμουνιστές, που προβάλλει τώρα ο ευρωπαϊκός μεσαίωνας.

Είναι ολότελα χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο κάνει αυτή τη διόρθωση το Μπενουά στο τσιτάτο που παραθέσαμε. Δεν πρόκειται για μια διόρθωση από τα δεξιά, αλλά από την “αριστερά”. Οι Λένιν και Στάλιν κατηγορούνται ότι πρόδωσαν την Κομμούνα του Παρισιού! Κατηγορούνται από τους νεοχιτλερικούς ότι πρόδωσαν τον κομμουνισμό!

Να πόσο ριζοσπαστική στη μορφή μπορεί να γίνει η φασιστική γλώσσα. Μα μήπως δεν είναι ριζοσπαστική η γλώσσα των ψευτοκομμουνιστών; Υπάρχουν μεγαλύτεροι “αντικαπιταλιστές” και “αντιμπεριαλιστές” απ' αυτούς;

Δεν μπορούσε να είναι διαφορετικά. Όσο πιο πολύ μεγαλώνει η κρίση του καπιταλισμού και του υπεριαλισμού, όσο πιο πολύ καταπίεζονται τα δισεκατομμύρια των λαών, τόσο περισσότερο οι πιο μαύρες δυνάμεις του καπιταλισμού και του υπεριαλισμού θα χρησιμοποιούν το μίσος των λαών στους δυνάστες τους για να έρθουν στην εξουσία.

Όποτε αργεί η επανάσταση, είναι η ώρα του φασισμού και του πολέμου.

Αυτό διδάσκει η σύγχρονη παγκόσμια ιστορία, η ιστορία της εποχής του υπεριαλισμού. Διδάσκει όμως και κάτι άλλο, ότι ο φασισμός και ο πόλεμος φέρνουν με τη σειρά τους την επανάσταση.

Οι “40” διανοούμενοι κάνουν καλά να ανησυχούν και να οργανώνονται ενάντια στις μεταμορφώσεις και τις συμμαχίες του νεοφασισμού. Όμως τη λύση θα τη δώσουν οι επαναστατικοί αγώνες των λαών, οι αγώνες ενάντια στο σοσιαλφασισμό, το φασισμό και τον παγκόσμιο πόλεμο που ήδη ξεκίνησε στην πρώην Γιουγκοσλαβία.

Και η τελική σημαία αυτών των αγώνων δεν μπορεί να είναι η φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, αλλά το νέο αληθινό κομμουνιστικό κύμα. Το κύμα της επανάστασης που έχει σημαία το μαρξισμό - λενινισμό - μαοϊσμό.

Αυτό είναι ανεξάρτητο από τον τρόπο με τον οποίο θα ξεκινήσουν οι λαοί στον πόλεμο ενάντια στο σοσιαλφασισμό και το φασισμό. Σήμερα χρησιμοποιούν την αστικοδημοκρατική, την εθνικοαστική και συχνά την ισλαμική σημαία. Όμως δεν πρόκειται αυτές οι σημαίες να δώσουν την τελική νίκη, γιατί τελική νίκη σημαίνει το τέλος του καπιταλισμού, του υπεριαλισμού και του σοσιαλιμπεριαλισμού και το τέλος κάθε εθνικισμού και κάθε θρησκείας.

NEA ANATOLI

ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ “ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η ΧΡ. ΑΥΓΗ”

συνέχεια από τη σελ. 5

κη - αντιτουρκική, “πατριωτική” πλατφόρμα και μια γραμμή ανοιχτής και φανατικής υποστήριξης της ρώσικης στρατηγικής για τα Βαλκάνια, του άξονα δηλαδή Μόσχας-Βελιγραδίου-Αθήνας, στα πλαίσια του λεγόμενου “ορθόδοξου τόξου”.

Ο σοβινισμός και η ρωσοδούλια μέσα στο ΠΑΣΟΚ, ο σοβινισμός μέσα στη ΝΔ, ο Τσοβόλας, η ηγεμονική ρωσόδουλη τάση του ΣΥΝ και βέβαια το ψευτοΚΚΕ, όπως και ο οπορτουνισμός και ο σοσιαλπατριωτισμός της αυλής του Περισσού, μπορούν να καταδικάζονται στα λόγια τις τραμπούκικες επιθέσεις της “Χρ. Αυγής”, δύος δεν μπορούν με τίποτα να απαιτήσουν ειλικρινά και με συνέπεια την απαγόρευσή της. Γιατί θα είναι σα να καταδικάζονται σε απαγόρευση τις ίδιες τους τις θέσεις.

Αυτό το ρωσοκίνητο μπλοκ του φασισμού και του πολέμου αποκαλύπτει μέσα στις μάζες η καμπάνια της ΟΑΚΚΕ για την απαγόρευση της “Χρ. Αυγής”. Και αυτό είναι το μόνο πράγμα που δείχνει για λογαριασμό ποιανού δουλεύει στημέρα στο χιτλερισμός.

Ουσιαστικά πίσω από την κριτική σε θεωρητικά ζητήματα, στα οποία θα αναφερθούμε πιο κάτω, βρίσκονται διαφορετικές πολιτικές. Βρίσκεται η κυρίαρχη γραμμή του ψευτοΚΚΕ για “ευρωδικτατορία” στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τη γραμμή αυτή, η “Χρ. Αυγή” δεν μπορεί παρά να είναι ένα ασήμαντο φάντασμα του περιθωρίου της πολιτικής.

Πώς μπορεί κανείς να μιλάει για διχτατορία του Μάαστριχτ στην Ελλάδα και στην Ευρώπη και ταυτόχρονα να χτυπάει την άνοδο του φασισμού και του ναζισμού μέσα από κόμματα σαν τον Λεπέν, του Σέσελι και του Ζιρινόφσκι, ή ναζιστικές φράξεις σαν τη “Χρ. Αυγή”, κόμματα που βρίσκονται στο ίδιο αντιευρωπαϊκό - αντιμάστριχ μέτωπο;

Γίνεται έτοις σαφές πως η πολιτική του ψευτοΚΚΕ είναι αυτή που κυριαρχεί μέσα στον εξωκοινοβούλευτικό οπορτουνισμό και είναι αυτή που καθορίζει τη στάση του απέναντι στη “Χρ. Αυγή”. Μια στάση που καλύπτει τη νόμιμη δράση της, που κάθεται μαζί της στο ίδιο τραπέζι στη διακομματική για τις εκλογές, που αρνείται ακόμα και αυτή την απλή καταγγελία των τραμπουκισμών της, όπως γίνεται τώρα στην περίπτωση της ΟΑΚΚΕ.

Τώρα, σε ότι αφορά τα ζητήματα που βάζουν ακόμα και οργανώσεις και αγωνιστές που δίνουν την πάλη απέναντι στους φασίστες της “Χρ. Αυγής” όπως τοποθετήθηκαν στην αρχή του κειμένου, έχουμε να πούμε από θεωρητική πλευρά τα πιο κάτω:

Η αντίθεση αστικής τάξης-προλεταριάτου δεν είναι η μόνη αντίθεση που χαρακτηρίζει την καπιταλιστική κοινωνία. Το βασικό στον καπιταλισμό είναι ο ανταγωνισμός, και αυτός εκφράζεται

-λόγω της ανισόμετρης ανάπτυξής του- τόσο μέσα στην αστική τάξη μιας χώρας όσο και στο διεθνές υπεριαλιστικό σύστημα.

Το αστικό κράτος εκφράζει συνολικά την κυρίαρχη τάξη, όμως αυτό δε σημαίνει ότι εξαφανίζει τις αντιθέσεις και τις συγκρούσεις μέσα στην κυρίαρχη τάξη. Αντίθετα, οι συγκρούσεις ανάμεσα σε διάφορες μερίδες της οξύνονται εκφράζοντας διαφορετικά ιδιαίτερα συμφέροντα, με διαφορετικές πολιτικές μορφές άσκησης της αστικής διχτατορίας.

Ο φασισμός, σαν πολιτική μορφή

ΘΕΤΙΚΕΣ ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΕΞΑΓΓΕΛΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας είχαμε υποσχεθεί στους αναγνώστες μας ότι θα γράψουμε ένα εκτενέστερο άρθρο για τις κυριοφορούμενες αλλαγές στο ακανθώδες ζήτημα του τρόπου εισαγωγής των απόφοιτων Λυκείου στα πανεπιστήμια. Το επόμενο διάστημα αναμένεται να ξεκινήσει μια μεγάλη και αρκετά ενδιαφέρουσα, πιστεύουμε, συζήτηση στο θέμα αυτό, μια συζήτηση που ευχής έργο θα ήταν να ξεδιπλώσει μπροστά στο λαό όχι μόνο και αυστηρά το ζήτημα αυτό καθαυτό του τρόπου εισαγωγής, αλλά και τα γενικότερα ζητήματα που αφορούν στο τι είδους σχολείο ζητάμε στη μέση εκπαίδευση, και κυρίως στο περιεχόμενο των μαθημάτων και στον τρόπο εξετάσεής τους, μια που αυτά τα δύο συνδέονται απόλυτα μεταξύ τους.

Να κάνουμε εδώ μια προκαταρκτική παρατήρηση: Οι προτάσεις Αρσένη, έτσι όπως έχουν διατυπωθεί μέχρι σήμερα, **αποτελούν απλά ένα σκελετό πάνω στον οποίο θα διεξαχθεί η όλη συζήτηση**. Λείπουν αρκετές λεπτομέρειες για να συμπληρωθεί το παλέ στο σύνολό του, μερικές από τις οποίες θα μπορούσαν να αποδειχτούν κρίσιμες για τη διαμόρφωση μιας ολοκληρωμένης τελικής γνώμης για το θετικό ή όχι των νέων ρυθμίσεων. Για παράδειγμα, αν οι σημερινές πανελλήνιες εξετάσεις απλά μεταφερθούν στις δύο τελευταίες τάξεις του Λυκείου ως πραγματικές αλλάζοντας πιθανόν και ονομασία **χωρίς ταυτόχρονα να αλλάξει ριζικά** ο τρόπος διδασκαλίας και τα βιβλία, ώστε να ελαττωθεί, έστω, ο βραχνάς της αποστήθισης, τότε το νέο σύστημα μάλλον θα προσθέσει οικονομικά βάρη στα πιο φτωχά στρώματα παρά θα τα ανακουφίσει, όπως διακηρύσσεται σήμερα από τους εμπνευστές του νέου συστήματος ότι είναι ένας από τους κύριους στόχους.

Μια δεύτερη παρατήρηση έχει να κάνει με μια τάση που παρατηρείται εδώ και αρκετά χρόνια στην ελληνική κοινωνία και που νομίζουμε πως οφείλεται στη στρεβλή οικονομική ανάπτυξη αυτής της ταλαιπωρημένης χώρας και στον κρατικο-γραφειοκρατικό χαρακτήρα του καπιταλισμού της, ο οποίος θεωρεί τους νέους σε εξασφάλιση εργασίας (παρά τους μικρούς μισθούς) κυρίως στον ευρύτερο ή στενότερο δημόσιο τομέα. Η παρατήρηση συνοψίζεται στη διαπίστωση της **δυσανάλογα -σε σχέση πάντα με τις πραγματικές οικονομικές ανάγκες της χώρας, καθώς και σε σχέση με άλλες πολύ πιο αναπτυγμένες οικονομικά χώρες της Ευρώπης- μεγάλης ζήτησης για ανώτατη εκπαίδευση**.

Το προτεινόμενο από το υπουργείο Παιδείας σύστημα υπόσχεται λύση στη φοιτητική μετανάστευση με το άνοιγμα των πυλών των πανεπιστημίων σε πολύ περισσότερους νέους απ' ότι σήμερα, αλλά δηλώνει παράλληλα πως έρχεται να ικανοποιήσει ακριβώς αυτή την αυξημένη ζήτηση. Δεν ε-

πεμβαίνει δηλαδή στο ίδιο το πρόβλημα γιατί υπάρχει τόση ζήτηση. Απλά προχωρεί στη διαπίστωση και υπόσχεται ικανοποίηση της ζήτησης μέσω της αύξησης της προσφοράς, της αύξησης δηλαδή των φοιτητών στα πανεπιστήμια. Αλλά δεν υπάρχει τίποτα στη ζωντανή οικονομική ζωή, στην παραγωγή που να λέει ότι οι απόφοιτοι θα βρίσκουν έστω και λίγο πιο εύκολα δουλειές.

Μετά από αυτές τις προκαταρκτικές παρατηρήσεις, ας προσπαθήσουμε να δούμε κάπως πιο αναλυτικά το γενικό περίγραμμα των προτεινόμενων μέτρων εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

ΟΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Η τριτοβάθμια εκπαίδευση προτίνεται να περιλαμβάνει τριών ειδών προγράμματα: Τα Συμβατικά Προγράμματα Σπουδών (ΣΠΣ), που απευθύνονται στους απόφοιτους του σημερινού Λυκείου, τους Ελεύθερους Κύκλους Σπουδών (ΕΛΚΥΣ), που στηρίζονται στην ίδια της δια βίου εκπαίδευσης και κατάρτισης και απευθύνονται περισσότερο στους απόφοιτους του παλιότερου τύπου Λυκείου, στους εργαζόμενους και σε όσους θέλουν γενικά να πλουτίσουν τις γνώσεις τους, και το Ανοιχτό Πανεπιστήμιο, που θα λειτουργεί με βάση τα ευρωπαϊκά πρότυπα και θα απευθύνεται σε όλους.

Πιο αναλυτικά:

1. Συμβατικά Προγράμματα Σπουδών

Πρόκειται για τα υπάρχοντα προγράμματα σπουδών ΑΕΙ και ΤΕΙ και θα μπορούν να τα παρακολουθούν δωρεάν όσοι θα έχουν από το έτος 2000 το λεγόμενο Εθνικό Απολυτήριο, για την απόκτηση του οποίου θα συνδυάζονται διαφορετικές μέθοδες αξιολόγησης των μαθητών. Οι εξετάσεις και στις τρεις τάξεις του Λυκείου θα γίνονται είτε σε εθνικό είτε σε περιφερειακό επίπεδο, αρχίζοντας από του χρόνου για την Α' Λυκείου (ως τα 1999 η εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση θα γίνεται με το σημερινό σύστημα). Ο τελικός βαθμός του Εθνικού Απολυτήριου θα συμπεριλαμβάνει ποσοστό των βαθμών και των τριών ή των δύο τελευταίων τάξεων του Λυκείου (αυτό δεν έχει ξεκαθαριστεί ακόμα, όπως και ποιο ακριβώς θα είναι αυτό το ποσοστό). Για τη βελτίωση των σπουδών μέσα στο Λύκειο, ώστε να γίνει αυτοτελής βαθμίδα εκπαίδευσης (χρόνια το ακούμε, αλλά δεν το βλέπουμε να εφαρμόζεται), το υπουργείο προτίνει αναδιάρθρωση της δομής του και του προγράμματος μαθημάτων, ώστε το ενιαίο λύκειο να συνδυάζει τη γενική με την τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση, αναμορφωμένο πρόγραμμα επαγγελματικού προσανατολισμού και ενίσχυση της υποδομής του εξοπλισμού και της επιμόρφωσης των καθηγητών από το δεύτερο πακέτο Ντελόρ, που χρηματοδοτείται ήδη με 100 δις δρχ.

Εδώ έχουμε να παρατηρήσουμε

πως το ζητούμενο είναι ακριβώς αυτό για το οποίο μόνο γενικόλογα έχουμε ακούσει μέχρι τώρα: Με ποιους ακριβώς τρόπους θα εξασφαλιστεί ότι θ' αλλάξει ο τρόπος διδασκαλίας και όλη η φιλοσοφία των σχολικών βιβλίων, που σήμερα υποτάσσει τη δημιουργική κρίση των μαθητών σε μια στείρα και απονεκρωμένη από τη ζωντανή γνώση απομνημόνευση; Πώς θα εξασφαλιστεί ότι τα θέματα των προαγωγικών εξετάσεων στις τρεις τάξεις θα προάγουν την κρίση των μαθητών και όχι την παπαγαλία; Και μάλιστα μέσα σ' ένα χρόνο, αφού με το νέο σύστημα προβλέπεται να γίνουν οι εξετάσεις της Α' Λυκείου του χρόνου; Γιατί, αν επαναληφθεί η σημερινή κατάσταση, τότε όχι μόνο δε θα ανακουφιστούν τα φτωχότερα στρώματα από το δυσβάστακτο κόστος των φροντιστηρίων (υποτίθεται ότι το νέο σύστημα θα απαντάει και στο πρόβλημα της οικονομικής αφαίμαξης που ακυρώνει τη δήθεν δωρεάν παιδεία), αλλά εκεί που πλήρωναν φροντιστήριο μόνο για μια χρονιά τώρα θα πληρώνουν για δύο ή, απλά, τα παιδιά τους θα εγκαταλείπουν το σχολείο νωρίτερων.

Από εξαγγελίες γενικού χαρακτήρα περί κατάργησης της αποστήθισης έχουμε χορτάσει εδώ και χρόνια. Και ο Γ. Παπανδρέου ως υπουργός Παιδείας τα ίδια έλεγε. Χρειάζεται επαναστατική και πραχτική ανατροπή της σημερινής κατάστασης. Γι' αυτά τα ζητήματα οι λαλίστατοι κύριοι των αστικών και των σοσιαλφασιστικών, σοβινιστικών κομμάτων δε λένε τίποτα. Το περιεχόμενο της εκπαίδευσης είναι γι' αυτούς ταμπού, ένα θέμα που κανείς δεν πρέπει ν' αγγίξει. Γιατί θα πρέπει να ανατραπεί όλο το πλαίσιο μέσα στο οποίο έχει γεννηθεί και ανατραφεί η παιδεία αυτού του τόπου: ο μεγαλοϊδευτισμός, η "ανωτερότητα του ελληνισμού", η στείρα προγονοπληξία, η διαπλοκή της εκπαίδευσης με τη θρησκεία, η απόσπαση της θεωρίας από την πράξη, η μηχανιστική μάθηση, η απέχθεια για κάθε χειρωνακτική εργασία κ.ά. Δύσκολα φανταζόμαστε το σοβινιστή τουρκοφάγο Αρσένη να απορρίπτει όλα τα παραπάνω, και μάλιστα μέσα σ' ένα χρόνο. Η ανατροπή αυτού του πλαισίου είναι πρωτίστως ζητήματα αγώνα των ιδιων των μαθητών και των φωτισμένων δασκάλων τους.

Αυτό που μπορεί όμως να γίνει, και δε χρειάζεται ούτε πολλά λεφτά ούτε πολύ χρόνο, μόνο αυτό που λένε "πολιτική βούληση", είναι να δοθεί η ευκαιρία να διατυπωνεται ελεύθερα από μαθητές και καθηγητές η "άλλη" αποψη χωρίς τον πέλεκυ της κακής βαθμολογίας και επαγγελματικό περίπεδο (επομένως και την αξία χρήσης της εργασίας του) ενός εργαζόμενου που θα το πάρει καλό βαθμό και να μπει στα ΣΠΣ, αφού θα μπορεί απλά με το απολυτήριο και **ανεξάρτητα από το βαθμό του** να παρακολουθήσει δωρεάν τους ΕΛΚΥΣ και να πάρει ισότιμο πτυχίο.

ορισμένο μόνο αριθμό μαθημάτων για μορφωτικούς ή επαγγελματικούς λόγους, αλλά στην περίπτωση αυτή μετά το τέλος των μαθημάτων θα παίρνει επίσημη βεβαίωση και όχι τίτλο σπουδών. Το κόστος σπουδών για κάθε μάθημα θα προδιοριστεί από το υπουργείο Παιδείας σε συνεργασία με τα πανεπιστήμια και θα καλύπτεται για τους νέους ως 25 ετών με υποτροφίες και με χρησιμοποίηση πόρων από το Εθνικό Κεφάλαιο Παιδείας.

Το πρόγραμμα δεν καλύπτει μόνο νέους. Αν κάποιος θέλει να σπουδάσει στους ΕΛΚΥΣ και είναι πάνω από 25 ετών, τότε θα πληρώνει συμβολικά δίδακτρα (ακούστηκε κάτι για 100 χιλ. δρχ. το χρόνο) και, πάντως, πολύ λιγότερα απ' ότι στα σημερινά ιδιωτικά ΙΕΚ. Πειραματικά οι ΕΛΚΥΣ μπορεί να λειτουργήσουν από το Σεπτέμβρη μέσα στη δομή των υπαρχόντων ΑΕΙ

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΕΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 4

ότι το όνομα είναι η ψυχή ενός έθνους και θεωρεί ιστορικό στοίχημα των εθνικά Μακεδόνων που παλεύουν μέσα από τις γραμμές του το ότι, όταν προβαίνει στην παρούσα δήλωση, δεν παίζει (ρωμαϊκό) θέατρο, αλλά το εννοεί.

Το Ουράνιο Τόξο πιστεύει πως μονόδρομος για τη δημιουργία σχέσεων φιλίας και συνεργασίας ανάμεσα στην Ελλάδα και τη Δημοκρατία της Μακεδονίας είναι η αναγνώριση και ο σεβασμός από την Ελλάδα του δικαιώματος στον εθνικό αυτοπροσδιορισμό και η έναρξη απευθείας διαλόγου σε όλα τα επίπεδα ανάμεσα στα δύο κράτη.

Η πολιτική “κατασκευής εχθρού” που συστηματικά ακολουθεί το ελληνικό πολιτικό κατεστημένο (στο παρελθόν η Αλβανία, πρόσφατα η Δημοκρατία της Μακεδονίας, σήμερα η Τουρκία) ναρκοθετεί την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας στην κατεύθυνση σύγκλισης, είναι μια πολιτική καταστροφική για ολόκληρη τη Βαλκανική και νοτιοανατολική Μεσόγειο, ενώ παράλληλα στο εσωτερικό της χώρας θρέφει τις πιο μαύρες και αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις του σοβινισμού, νομιμοποιώντας τες ουσιαστικά να πάζουν κεντρικό πολιτικό ρόλο.

Το Ουράνιο Τόξο πιστεύει πως οι τεράστιες στρατιωτικές δαπάνες που πραγματοποιούνται στο όνομα της “επικείμενης ελληνοτουρκικής σύγκρουσης” οδηγούν τους πολίτες στην οικονομική εξαθλίωση και την οικονομία σε αφαίμαξη, αποτελώντας τροχοπέδη στην οικονομική ανάπτυξη της χώρας και την ευημερία των πολιτών.

Είναι πολιτική θέση του Ουράνιου Τόξου ότι οι όποιες διαφορές ανάμεσα στα κράτη πρέπει να επιλύνονται με ειρηνικά μέσα και διάλογο, πράγμα που πρέπει να συμβεί και με τη γειτονική Τουρκία. Οι διακρατικές αυτές διαφορές δεν συνιστούν διαφορές πολέμου, μπορούν δε να επιλυθούν πάνω στη βάση των αρχών της ειρηνικής συνύ-

παρξής και του αμοιβαίου συμφέροντος.

Η σωστή γενική διακήρυξη ότι οι λαοί δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν μεταξύ τους ώστε να μην οδηγηθούν σε πόλεμο, στο βαθμό που δε συνοδεύεται από πολιτικές αποτροπής του πολέμου, αποτελεί πολιτική απάτη. Πιστεύει δε πως ο καλύτερος τρόπος για να αποτρέψεις τον πόλεμο είναι να δουλεύεις για την ειρήνη και τη συνεργασία.

Το Ουράνιο Τόξο δεν αποτελεί περιφερειακό κίνημα, γεωγραφικά απομονωμένο και κλεισμένο στον εαυτό του. Τα εθνικά μειονοτικά ζητήματα είναι ζητήματα κεντρικά που συνδέονται με το ζήτημα της ισοπολιτείας, το ζήτημα δηλαδή του βαθύτερου και ουσιαστικού εκδημοκρατισμού της χώρας.

Η κατάκτηση των εθνικών μειονοτικών δικαιωμάτων προϋποθέτει τη σταθερή ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και την πολιτική περιθωριοποίηση των εθνικιστικών και σοβινιστικών πολιτικών δυνάμεων. Στην κατεύθυνση αυτή, το Ουράνιο Τόξο βρίσκεται σε κοινό πολιτικό μέτωπο ειρήνης και δημοκρατίας με τους ευρωπαϊστές, τους συνεπίες αντιεθνικιστές και αντιρατσιστές όλης της χώρας.

Στη βάση αυτής της πολιτικής, το Ουράνιο Τόξο επιδιώκει την προγραμματική συμφωνία για την υλοποίηση κοινών στόχων με άλλες πολιτικές οργανώσεις, κινήσεις και πολίτες στη χώρα. Οι συμμαχίες αυτές είναι δυνατόν να παίρνουν και τη μορφή κοινού εκλογικού ψηφοδελτίου.

Στη βάση αυτής της πολιτικής, το Ουράνιο Τόξο επιδιώκει την προώθηση κοινών στόχων με συγγενείς ιδεολογικά πολιτικά δυνάμεις στην Ευρώπη.

Το Ουράνιο Τόξο συνεργάζεται με οργανώσεις, συλλόγους ή κινήματα Μακεδόνων, τόσο της διασποράς, όσο και γειτονικών κρατών, σύμφωνα με το πνεύμα των διακριτικών του οντος, στη βάση του σεβασμού των αρχών και της αυτοτέλειας της οργάνωσης.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ Β' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ

Την Κυριακή 19 Ιανουαρίου 1997 πραγματοποιήθηκε στη Φλώρινα (Λέριν) η 2^η συνδιάσκεψη του Ουράνιου Τόξου. Έλαβαν μέρος 76 αντιπρόσωποι. Η συνδιάσκεψη ψήφισε το πολιτικό μανιφέστο, τις οργανωτικές αρχές λειτουργίας της και εξέλεξε το νέο 19μελές κεντρικό συμβούλιο.

Στην πρώτη συνεδρίασή του, στις 26 Ιανουαρίου στην Έδεσσα (Βόντεν), το κεντρικό συμβούλιο εξέλεξε 5μελή πολιτική γραμματεία. Επίσης αποφάσισε την άμεση έκδοση διγλωσσού περιοδικού (στα ελληνικά και στα μακεδονικά), στο πρώτο τεύχος του οποίου θα δημοσιευτούν τα υλικά που ψηφιστηκαν στη συνδιάσκεψη. Επίσης ορίστηκε η συντακτική επιτροπή του περιοδικού της οργάνωσης.

Το κεντρικό συμβούλιο θεωρεί σωστή και σύμφωνη με τον πολιτικό προσανατολισμό του Ουράνιου Τόξου την απόφαση του προτιγούμενου κεντρικού συμβουλίου σε σχέση με τις εκλογές. Χαιρετίζει τα μέλη, τους φίλους και τους ψηφιφόρους που αγωνίστηκαν για τη διάδοση των θέσεων του κοινού συνδυασμού με την ΟΑΚΚΕ, μέσα σε εξαιρετικά δύσκολες πολιτικές συνθήκες.

Το Ουράνιο Τόξο, όπως εκφράστηκε καθαρά στο πολιτικό μανιφέστο του, επιδιώκει την πιο πλατιά συμμαχία με τις πραγματικά δημοκρατικές δυνάμεις της χώρας, στο δρόμο της ειρήνης και της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης.

Στην κατεύθυνση αυτή το Ουράνιο Τόξο, θεωρώντας τα μειονοτικά ζητήματα κεντρικά ζητήματα για την ανάπτυξη της πολιτικής δημοκρατίας στη χώρα, προτίθεται να λάβει σύντομα πρωτοβουλία για την πραγματοποίηση επαφών, με σκοπό την πολιτική συμφωνία αρχών με τις δυνάμεις αυτές.

Έδεσσα - Βόντεν 26.1.1997
Το κεντρικό συμβούλιο του Ουράνιου Τόξου

ΨΕΥΤΟΚΚΕ, ΣΥΝ ΚΑΙ ΝΔ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΚΑΙ ΛΑΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

Ο σοσιαλφασισμός πραγματικά παίζει όλα για όλα αυτή την εποχή. Γι' αυτό σπάει τα εργαλεία του προκειμένου να φέρει βαθιά αποφασιστικά ρήγματα στον αντίπαλο του. Αν αυτό δεν το πετύχει τώρα, φοβάται ότι αργότερα θα είναι αργά.

Γιατί τώρα έχει εξασφαλισμένο το πιο πλατύ πολιτικό μέτωπο στην κορυφή. Πέντε κόμματα είναι ενωμένα στο μέτωπο του και ένα είναι ουδέτερο. Τα πέντε κόμματα είναι το ΨΕΥΤΟΚΚΕ, ο ΣΥΝ, το ΔΗΚΚΙ, η ΠΟΛΑ και η ΝΔ. Το ουδέτερο είναι το ΠΑΣΟΚ, μέσα στο οποίο η συγκεκριμένη κυβερνητική τάση που χτυπιέται είναι μειοψηφική. Αυτή η τάση είναι τόσο αδύναμη, που στους καθηγητές έμεινε σχεδόν χωρίς υποστήριξη μέσα στις Γενικές Συνελεύσεις των ΕΛΜΕ, ενώ στους αγρότες δεν μπόρεσε να κάνει ούτε μια συγκέντρωση στη Θεσσαλία πριν και στη διάρκεια των μπλόκων και στους δύο γύρους. Είναι ολότελα χαρακτηριστικό ότι δεν μπόρεσε καν να πατήσει το πόδι της στην Καρδίτσα ακόμα και μετά τη δεύτερη ταπείνωση του Πατάκη. Το χειρότερο μάλιστα είναι ότι στη θέση της πάγιας ο πιο ακραίος φίλος των μπλόκων μέσα στην κυβερνητική τάση διασφαλίζει την ειρηνική διαδικασία της Β' Συνδιάσκεψης.

Αν ο Λαλιώτης έκανε αυτό το

ταξίδι ήταν για να στείλει στην τάση Σημίτη το μήνυμα ότι δε θα υπάρξει καμία εσωκομματική ανακωχή μετά απ' αυτή την ήττα των “δικών του”. Πραγματικά, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια οι Ράσοι ανησυχούν. Βιάζονται από τη μια για να φέρουν τους S-300 στην Ελλάδα και από την άλλη ανησυχούν. Γιατί αργότερα υπάρχει για το σοσιαλφασισμό ο μεγάλος κίνδυνος όχι μόνο η φρεσκοοργανωμένη ευρωπαϊκή τάση μέσα στο ΠΑΣΟΚ να ενισχυθεί, αλλά και στη ΝΔ να συγκροτηθεί βαθύτερα και ίσως να αυτονομηθεί η αντίστοιχη τάση Μητσοτάκη.

Επειδή λοιπόν ο σοσιαλφασισμός δεν επιτρέπει στον εαυτό του να δεχτεί μια ήττα τώρα, ενεργοποιεί όλες του τις εφεδρείες στη λυσσαλέα του επίθεση. Τα πιστά απόλυτα ελεγχόμενα, αλλά και αποστραγγισμένα, άμαζα αποσπάσματά του, οι συνταξιούχοι και οι οικοδόμοι, τα βγάζει έξω κάθε τόσο για να φτιάξουν ατμόσφαιρα στα πλαίσια της μεγάλης επαναστατικής του σκηνοθεσίας.

Έτσι, κατέβασε τους οικοδόμους

την ώρα της “μικρής πορείας” του στρατηγού Πατάκη, καθώς και δίπλα στους κνίτες καθηγητές που πάσχιζαν απεγνωσμένα για μια σύγκρουση με την αστυνομία. Τους οικοδόμους του πάλι τους έβγαλε αλαφιασμένους στο δρόμο λίγο πριν τις ειδήσεις των 8.30 για να κάνουν πορεία διαμαρτυρίας στη Βουλή ενάντια στη δολιοφθορά την ίδια μέρα που η κυβέρνηση ξεφύρωσε τα λάστιχα των τρακτέρ.

Άρα η μόνη αληθινή δύναμη προστασίας αυτής της αδύναμης κυ-

βερνητικής φράξιας είναι μια κοινή γνώμη που έχει μάθει μέσα από την ίδια της την πολύχρονη πείρα να απεχθάνεται όχι τόσο την πολιτική γραμμή του σοσιαλφασισμού, όσο τις μεθόδους του. Πρόκειται κυρι

ΜΠΛΟΚΑ: ΠΩΣ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΕΧΑΣΕ ΤΗ ΝΑΥΑΡΧΙΔΑ ΤΟΥ

Ο δεύτερος γύρος του σοσιαλφασισμού έχασε τη ναυαρχίδα του. Τα μπλόκα της Θεσσαλίας υπόστηκαν ένα διπλό συντριπτικό χτύπημα: πολιτικό και στρατιωτικό. Όπως και την πρώτη φορά, έτσι και τη δεύτερη η βαθύτερη αιτία της ήταν οι βρίσκεται στην πελώρια απομόνωση των πραξικοπηματιών μέσα στις πλατιές μάζες της πόλης και της υπαίθρου.

Την πρώτη φορά αυτό φάνηκε καθαρότερα, αφού το ψευτοΚΚΕ και οι ακροδεξιοί σύμμαχοί του αναγκάστηκαν να φύγουν λίγο πριν τις γιορτές για να μην εισπράξουν ακόμα πιο έντονη την παλλαϊκή κατακραυγή.

Τη δεύτερη φορά η πολιτική απομόνωση των πραξικοπηματιών μέσα στο λαό κρύψτηκε κάτω από την ταπεινωτική στρατιωτική τους ήταν ή, καλύτερα, τη στρατιωτική τους γελοιοποίηση. Το ξεφούσκωμα των λάστιχων των τρακτέρ, δηλαδή η απόδειξη στην πράξη ότι το τρακτέρ δεν είναι τανκς, όπως καυχιόντουσαν οι στρατηγοί του ψευτοΚΚΕ, δε θα έφτανε ποτέ από μόνο του να συντρίψει μια αληθινά λαϊκή εξέγερση.

Καταρχήν το ίδιο το ξεφούσκωμα δε θα μπορούσε να γίνει τόσο εύκολα και τόσο αναίμακτα αν μια μεγάλη μάζα αποφασισμένων αγροτών συμμετείχε στ' αλήθεια σ' αυτήν την κινητοποίηση. Είχε γίνει καθαρό κιούλας από τον πρώτο γύρο ότι οι αγρότες είχαν παρκάρει τα εκατοντάδες ή και χιλιάδες τρακτέρ τους στον εθνικό δρόμο για τρεις βδομάδες ενώ μόνο μια μικρή μειοψηφία έμενε εκεί τη μέρα και μια ασήμαντη τη νύχτα. Γι' αυτό και στην περίπτωση των μπλόκων δεν μπορούμε να μιλάμε για "αγώνα των μαζών". Ο αγώνας, κάθε αγώνας, ακόμα και ο πιο αντιδραστικός, έχει μέσα του μια ισχυρή δόση προσωπικής θυσίας, ταλαιπωρίας κλπ. Αντίθετα, τα μπλόκα του Δεκέμβρη, αλλά και τα τωρινά, ήταν σε γενικές γραμμές ένα απέραντο πάρκινγκ τρακτέρ σε μια περίοδο που δεν υπήρχαν αγροτικές δουλειές τέτοιες που να τα κάνουν οικονομικά απαραίτητα στους ιδιοχτήτες τους.

Το ξεφούσκωμα στα λάστιχα φανέρωσε αυτή την κενότητα στην προσωπική συμμετοχή, αφού αμέσως μετά τον υποτιθέμενο θρίαμβο της "μικρής πορείας" των στρατηγών του Περισσού μέσα στο θεσσαλικό κάμπο ο μεθυσμένος από την αίσθηση της ισχύος στρατός πήγε για ύπνο, όπως κάθε προηγούμενη φορά. Άλλα και όταν είδε τα τανκς του ακινητοποιημένα, αυτός ο στρατός δε χρησιμοποίησε εκείνη τη μέθοδο πάλης που θα του επέτρεπε τουλάχιστον μια αξιοπρεπή αποχώρηση: κατάληψη του οδοστρώματος με τα σώματα, μαζική και αποφασιστική. Μια μειοψηφία φάνηκε πως ήθελε να

κινηθεί έτσι, αλλά το γενικό πνεύμα αυτού του στρατού ήταν η απογοήτευση. Γιατί το πνεύμα αυτού του στρατού δεν ήταν το δίκιο και η θυσία, δεν ήταν δηλαδή, σε τελευταία ανάλυση, η αγάπη στο λαό, αλλά ήταν η ισχύς της βίας που αυτός νόμιζε ότι θα μπορούσε να ασκήσει στον πληθυσμό.

Το μυστικό του ηθικού αυτού του στρατού ήταν στους κομπασμούς του Πατάκη ότι ο αγρότης μέσα στο τρακτέρ του αισθάνεται άτρωτος και κυρίαρχος του κάμπου και των εθνικών δρόμων και ότι είναι αυτός ο έφιππος αγρότης που θα αποφασίζει τελικά πότε θα ανοίγουν και πότε θα κλείνουν οι εθνικοί δρόμοι. Μαζί με τα λάστιχα ξεφούσκωμε δηλαδή αυτή η έπαρση και ο μικροστός, και κυρίως ο κακομαθημένος πλούσιος σατράπης του θεσσαλικού χωριού, ένοιωσε μικρός και γελοίος. Ήταν αδύνατο να μεταβληθεί σε μια στιγμή από ιππέας σε πελταστή. Τέτοιες μάχες σώμα με σώμα θα μπορούσε να δώσει μόνο η φτωχολογία της υπαίθρου, που είναι συνήθως δίχως τρακτέρ και που σε γενικές γραμμές δεν πήρε μέρος σ' αυτή τη μάχη.

Όμως η αδυναμία για τη σύγκρουση με την αστυνομία δε βρισκόταν μόνο στο καθαρά ταξικό επίπεδο, αλλά είχε πίσω της ένα βαθύ ιδεολογικό και πολιτικό περιορισμό. Η ταξικά ηγεμονική δύναμη των μπλόκων ήταν, όπως έχουμε ξαναπέι, η πλούσια αγροτιά, και μάλιστα το πιο αντιδραστικό πολιτικά τμήμα της. Προοδευτικοί αγρότες της Θεσσαλίας που δε συμμετείχαν από την αρχή στις κινητοποιήσεις μας βεβαίωσαν ότι επικεφαλής της ήταν δίπλα στο ψευτοΚΚΕ οι φασίστες της Θεσσαλίας, οι γνωστοί τύποι της συμμορίας και του "κλίματος" Σουύρλα, που τώρα εκφράζονται πολιτικά από την εβερτική ΝΔ, και μάλιστα την πιο δεξιά της πτέρυγα. Δίχως αυτόν τον πελώριον κοινωνικού ηγεμονικού βάρους σύμμαχο οι νέοι κουλάκοι του ψευτοΚΚΕ δε θα μπορούσαν να σχηματίσουν ούτε ένα ασήμαντο στρατό. Όμως αυτή η συμμαχία υποχρέωσε τους σοσιαλφασίστες του ψευτοΚΚΕ σε μια θέση που αποδείχτηκε στη συνέχεια αποφασιστικής σημασίας για το ναυάγιο του δεύτερου γύρου: τη θέση ότι τα MAT και η αστυνομία γενικότερα είναι "αδέλφια μας".

Ήταν πραγματικά κωμικό να φωνάζει ο κνίτης Μπούτας ότι οι αστυνομικοί είναι "παιδιά των αγροτών και αδέλφια μας" την ίδια ακριβώς στιγμή που οι κνίτες οικοδόμοι, τα αληθινά του κομματικά αδέλφια, απειλούσαν τους "μπάτσους" με ποτάμια αίματος αν έφραζαν το δρόμο στον ενιαίο αγώνα καθηγητών, αγροτών και εργατών. Το ότι οι "ξεξεγερμένοι" της Θεσσαλίας έ-

νιωθαν τα MAT για αδέλφια τους δεν ήταν κάτι το βαλτό στο στόμα τους. Έβγαινε κάθε λεπτό στα κανάλια απ' όλη τη βάση του "αγώνα" και πλήγωνε και ξέσκιζε όλο τον υποκειμενισμό του εξαρχειώτικου αναρχισμού και του τροτσικισμού, που με αφίσες υμνούσε τα "τεθωρακισμένα" της αγροτιάς και τα περίμενε να εκδικηθούν τα MAT για λογαριασμό τους.

Αυτή η ιδεολογική υποχώρηση του σοσιαλφασισμού απέναντια στα MAT δεν είναι κάτι μεμονωμένο. Ο σοσιαλφασισμός είναι υποχρεωμένος, όπως και κάθε φασισμός που πάει να πάρει την εξουσία, όχι σε σύγκρουση, αλλά βασικά σε ενότητα με το βαθύ μηχανισμό του αστικού κράτους, ιδιαίτερα με το στρατιωτικο-αστυνομικό του μηχανισμό.

Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο ο σοσιαλφασισμός έβγαλε αυτή τη φορά ένα δικό του, προφανώς, στέλεχος μέσα στην αστυνομία, κάποιον Κυριαζίδη, αρχισυνδικαλιστή των αστυνομικών, να διακηρύσσει ότι και ο Μπούτας, δηλαδή ότι οι αστυνομικοί είναι παιδιά της αγροτιάς και σαν τέτοια δε θα πρέπει να σηκώσουν χέρι ενάντια της, δηλαδή ενάντια στον Μπούτα. Μ' αυτό το τρόπο ο σοσιαλφασισμός προσπαθούσε να εμποδίσει και από την πλευρά της αστυνομίας μια αντιπαράθεση με το δικό του αγροτικό στρατό.

Αλλά η αποφυγή της αιματηρής αντιπαράθεσης με τους αγρότες ήταν επίσης μια αναγκαιότητα και για την κυβέρνηση, που σε μια τέτοια περίπτωση θα τινάζόταν στον αέρα από τη δικιά της εσωτερική αντιπολίτευση, η οποία επίσης καιροφυλακτούσε περιμένοντας αίμα αγροτών. Ο αληθινός λοιπόν νικητής αυτής της μάχης θα ήταν εκείνος που θα πετύχαινε το στόχο του δίχως να σηκώσει πρώτος χέρι στον αντίπαλο. Οι πραξικοπηματίες θα έπρεπε δίχως να επιτεθούν πρώτοι στην αστυνομία να καταλάβουν και να κλείσουν τους δρόμους, η κυβέρνηση σε έναν τέτοιο στρατό δε θα εγκαταλείπει το στρατηγό Πατάκη ή το στρατηγό Νασίκα, που αποτελούν το βαθύ καθεστώς της χώρας, για να ακολουθήσει ένα Δεσύλλα, για παράδειγμα. Όταν αυτό φτύνουν τον Πατάκη, φτύνουν και τον εαυτό τους, πλακώνουν στο ξύλο κανέναν ξεμονάχιασμένο μπάτσο και πάνε σπίτια τους.

Οι μικροαστοί ψευτοριζοσπάστες που τρέχουν πίσω από τον εθνικοσοσιαλισμό καταφέρουνται συνήθως ενάντια στην "προδοτική ηγεσία" των σάπιων κινημάτων του ακριβώς για να συμβιβάστούν μ' αυτή τη σαπίλα. Βρίζουν τον Πατάκη, αλλά αποθέωνταν το κίνημά του, δηλαδή τις ηγεμονικές ταξικές και πολιτικές δυνάμεις αυτού του κινημάτος. Έτσι εξασφαλίζουν μια φαινομενικά αριστερή θέση. Όμως η αληθινή αριστερή θέση είναι η σύγκρουση με όλο αυτό το κίνημα. Η δικιά τους θέση είναι απλά η πιο ακροδεξιά. Γιατί αυτό το κίνημα, ακόμα και αν μετατρεπόταν ξαφνικά σε ένα κίνημα των φτωχομεσαίων αγροτών ενάντια στη γραφειοκρατική και αστοτσιφλικάδικη προδοτική ηγεσία τους και έκλεινε το

δρόμο, δε θα γινόταν επαναστατικό - προοδευτικό. Αντίθετα μάλιστα, κλείνοντας το δρόμο και φυλακίζοντας όλη τη χώρα θα αναδεικνύοταν άκρα δεξιά αυτού του κινημάτος. Γιατί θα αναλάμβανε αυτό να ασκήσει τη διχτατορία που δεν μπόρεσε να ασκήσει ο Πατάκης.

Αλλά η θέληση των μικροαστών για συνέχιση των μπλόκων είναι μόνο μια ονειροφαντασία. Το μόνο που ήταν δυνατό στις Μικροθήβες ήταν μια λίγο πιο ηρωική, λιγότερο γελοία και άδοξη έξοδος, όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής. Γιατί η ήττα είχε προδιαγραφεί από τη στιγμή που απομονώθηκε η Θεσσαλία απ' όλη την υπόλοιπη αγροτική Ελλάδα, όταν πουθενά αλλού οι σοσιαλφασίστες δεν μπόρεσαν να στήσουν ένα έστω και λίγο αξιοπρεπές μπλόκο. Εκεί στις 4 του Φλεβάρη κρίθηκε η μάχη όταν ούτε στη Θεσσαλονίκη, ούτε στο Αίγιο, ούτε στο Αγρίνιο μπόρεσε το μαύρο μέτωπο να κινήσει ένα στοιχειωδώς αξιοπρεπή αριθμό τρακτέρ. Στο δεύτερο γύρο ελαχιστοποιήθηκε παραπέρα ο ήδη ελάχιστος αριθμός των προσφεραντών πάντα μιλήσει για προδοσία. Ασφαλώς πίσω από την πλ

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

• Τα μπλόκα των τρακτερίστας ξεφούσκωσαν. Οι αστυφύλακες - αδέρφια τους ξανάγιναν μπάσοι, και μάλιστα αλήτες. Στην πολιτική ατμόσφαιρα πτλανάται η βούληση - απειλή του Περισσού, η πρόσφατα πεντακάθαρα εκφρασμένη δια σόματος Πατάκη, μια απειλή προς ολόκληρη τη χώρα: όποτε θέλουμε κλείνουμε τους δρόμους, όποτε θέλουμε τους ανοίγουμε!

• Τα οικονομικά αιτήματα της ηγεμονικής τάσης των τρακτερίστας, όπως πολύ καλά τα κατάλαβαν τα δέκα εκατομμύρια ελλήνων και αλλοφύλων κατοίκων της χώρας, ήταν: Κόψτε το λαιμό σας, δεν είμαστε διατεθειμένοι να στερηθούμε την καλοπέραση που οι επιδοτήσεις και οι επιδοτήσεις μας πρόσφεραν μέχρι τώρα. Εμείς γουστάρουμε να μην αλλάξει τίποτα, δηλαδή, το να εποπτεύουμε πώς δουλεύουν οι Αλβανοί στα χωράφια μας και να κάνουμε τις κομπίνες μας με τους υπαλλήλους του υπουργείου Γεωργίας για να κλέψουμε τους κουτόφραγκους της Ένωσης και τους ρωμιούς φορολογούμενους. Ο μόνος εκσυγχρονισμός που μας ενδιαφέρει είναι αυτός των καφενείων μας και των τοπικών σκυλάδικων.

• 'Έβγαλε οργισμένος ο Τζουμάκας τα άπλυτα στη φόρα: Είναι ο πιο καλοπληρωμένοι αγρότες, γιατί στο βαμβάκι κάθε χρόνο μοιράζει η χώρα και η Ένωση 300 δισ. σε 80 οικογένειες!

• Το ζήσαμε, λοιπόν, όλο το περασμένο διάστημα: Οι Μπούτας - Πατάκης να απειλούν, "όποτε θέλουμε κλείνουμε, όποτε θέλουμε ανοίγουμε", οι ενίλικοι πλέον εκοφίτες του Έβρετ μαζί τους, μια φωνή και μια γροθιά, οι παπαθεμελοί πασόκοι παρόντες ως άγυρη πράσινη περιφρούρηση, οι διαπλεκόμενοι καναλάρχες στο πλευρό των εξεγερμένων, μαζί με τους χιτλερικούς της "Χρυσής Αυγής", που με το Ριζόσπαστη στην κολότσεπη και το ρόπαλο στο χέρι έσπαγαν τα κεφάλια των μελών της ΟΑΚΚΕ. Και το θλιβερότερο όλων, ο θεωρούμενος αντιεθνικιστικός χώρος να συμπαραστέκεται ολόψυχα στο πιο μαύρο κοινωνικό μέτωπο της μεταπολίτευσης, στο όνομα του δίκαιου αγώνα των αγροτών. Τρομάρα τους...

• Είναι ο θεωρούμενος αντιεθνικιστικός χώρος που στην πλειοψηφία του καταγγέλλει την ΟΑΚΚΕ και τους ελάχιστους δημοκράτες που αντισταθήκανε στα μπλόκα ως δεξιούς. Γνωρίζουμε βέβαια ότι οι έννοιες δεξιός και αριστερός έχουν πλέον σχετική αξία, αλλά τα γεγονότα είναι πολύ ξεροκέφαλα και δύσκολο να τα βάλεις μαζί του. Αν αριστερά είναι ο υπερασπιστής των νεοτιφλικάδων, των εκμεταλλευτών των αλβανών εργατών γης, ο υπερασπιστής των μιζαδόρων, του κόσμου της αραχτής και της αρπαχτής, ο συνοδοιπόρος του σύγχρονου εθνοκοσιασιαλιστικού πολιτικού μπλοκ, το κολλητάρι των σαμποτέρ της κοινωνικής και οικονομικής ζωής της χώρας, τότε να τη χαίρεστε την "αριστερά" σας. Να ξέρετε όμως ότι πολύ σύντομα θα αποκαλυφτεί ο ιμιτασίον αντιεθνικισμός και αντιρατσισμός πολλών από σας, μια και είναι γνωστό ότι και η καλύτερα στημένη απάτη, μακροπρόθεσμα, έχει κοντά ποδάρια.

• Γράφει ο Τριάντης στην Ελευθεροτυπία: Αν η γενναία κινητοποίηση οφείλεται κυρίως στο ΚΚΕ, αν η "παρήγορη αλληλεγγύη" στους αγρότες κατέστη δυνατή χάρις στο ΚΚΕ, αν αυτός ο τιτάνιος αγώνας εναντίον της υποκριτικής "έλλογης συνεννόησης" ήταν έργο του ΚΚΕ... Τότε του πρέπει πάσα δόξα και τιμή, έστω και αν "επαγγελματικώς" κινήθηκε ή ιδιοτελώς λειτούργησε.

• Και βέβαια είναι αλήθεια ότι ο Περισσός αποτελεί πλέον τον ιδεολογικό, πολιτικό και οργανωτικό σκληρό πυρήνα του σύγχρονου εθνικοσοσιαλισμού στην Ελλάδα. Άρα και απόλυτα λογικό να απολαμβάνει τη δόξα και την τιμή κάθε κόκκινου, κατακόκκινου, ροζέ, πράσινου, μπλε ή μαύρου εθνικιστή αυτής της χώρας.

• Κάργα κόκκινο, κόκκινο της φωτιάς και το πολιτικό αμπέχοντος του κυρίου Περικλή Κοροβέση. Ανεβασμένος, μετά την έκδοση του βιβλίου του, εξαπολύει τους κεραυνούς του από τις στήλες της Ελευθεροτυπίας. Αφού χαρακτηρίζει χουντικό το νόμο που εμποδίζει τον Πατάκη να κάψει τη χώρα στα δύο, καταλήγει ως γέρο-Νέστορας στο συμπέρασμα: Και η Νομαρχία της Ελλάδας έχει σαφείς εντολές από το κέντρο των Βρυξελών: Οι αυξήσεις φέρνουν πληθωρισμό. Αποστολή σας είναι να αναπτύξετε τη φτώχεια.

• Το ακούσαμε λοιπόν κι αυτό: η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ως βασικό στρατηγικό στόχο την ανάπτυξη της φτώχειας στη γηραιά ήπειρο! Δια σόματος Κοροβέση.

• Τζενεράλε Φλωράκη, ίδού οι αξιωματικοί, ίδού οι στρατός σου!

◊ Κάθε μέρα που περνάει γίνεται και πιο φανερό ότι οι πολέμιοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς επίσης και οι αντιτιθέμενοι σε αυτή - κριτικά υποστηρίζοντάς την, είναι από ανοικτά εχθρικού ως και φιλικά ψεύτικα προσκείμενοι στις δύο εθνικές μειονότητες της χώρας.

◊ Ο προαναφερόμενος Γιάννης Τριάντης είναι ένας από αυτούς, στο χώρο της δημοσιογραφίας. Μιλώντας για την εθνική μακεδονική μειονοτική οργάνωση Ουράνιο Τόξο, εκνευρισμένος πλέον γράφει: Επιμένουν να αυτοαποκαλούνται "Μακεδόνες", αρνούμενοι πεισματικά να υιοθετήσουν, έστω τύποις, το χαρακτηρισμό "Σλαβομακεδόνες".

◊ Υποθέτουμε ότι πολλοί ασχολούμενοι επαγγελματικά ή ημι-επαγγελματικά με τα μειονοτικά θα εκνευριστούν αφάνταστα, μέχρι και που θα βγάλουν στην παράσταση, διαβάζοντας το πολιτικό μανιφέστο του Ουράνιου Τόξου, που ψηφίστηκε στη δεύτερη συνδιάσκεψη της οργάνωσης και δημοσιεύεται σε αυτό το φύλλο της Νέας Ανατολής.

◊ Επισημαίνουμε δύο σημεία, που θα στριμώξουν ιδιαίτερα πολλούς μη κυβερνητικούς αντιεθνικιστές - αντιρατσιστές.

◊ Σημείο 1: Το Ουράνιο Τόξο θεωρεί πως λυδία λίθος, για την ειλικρίνεια και την αντιεθνικιστική συνέπεια, κάθε ελληνικής πολιτικής ή μη κυβερνητικής οργάνωσης αποτελεί η υπέρβαση της κόκκινης - απαγορευμένης από το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών - γραμμής, η αναγνώριση δηλαδή της ύπαρξης των δύο εθνικών μειονοτήτων (Μακεδονικής και Τουρκικής) και η συμπαράσταση στον αγώνα για την κατάκτηση όλων των διεθνώς κατοχυρωμένων δικαιωμάτων τους.

◊ Σημείο 2: Το Ουράνιο Τόξο υπερασπίζεται τα δικαιώματα των ζένων εργατών, που η πείνα και η απελπισία τους έσπρωξε στην Ελλάδα. Υπερασπίζόμενο, στην ουσία, το δικαίωμα τους να επιζήσουν, δίχως ταυτόχρονα να σπάσουν το μεροκάματο του έλληνα εργάτη (ανοίγοντας έτσι την πόρτα στο ρατσισμό και το φασισμό), το Ουράνιο Τόξο έχει την πολιτική θέση για ίσο μισθό και ίση κοινωνική ασφάλιση για ίση εργασία ελλήνων πολιτών και ζένων εργατών και πλήρη πολιτικά δικαιώματα στους ζένους εργάτες, μετά από παραμονή εύλογου χρονικού διαστήματος στην Ελλάδα.

◊ Μετά το τρίποντο του Ουράνιου Τόξου, το μπαλάκι είναι στα χέρια των μη κυβερνητικών. Χωρίς να έχουμε αυταπάτες για το χώρο συνολικά και το παιχνίδι που παίζει, ίσως κάποιοι απεγκλωβιστούν και αποφασίσουν, υιοθετώντας αυτές τις απόψεις, να περάσουν στο αληθινά αντιεθνικιστικό - αντιρατσιστικό μέτωπο.

◊ Εκτός κι αν στον καθέρεψη του μεγάλου ζωολογικού κήπου που πολιτεύονται τους αρέσει να βλέπουν, όταν κοιτάζονται, το είδωλο της μαϊμούς.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ NAZI

ΔΗΜΟΣ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
ΨΗΦΙΣΜΑ ΑΡ. 65

Το Δημοτικό Συμβούλιο Κερατσινίου στην 3η Τακτική Συνεδρίασή του την 6η Φεβρουαρίου 1997, αφού συζήτησε σχετικά με την πρόσφατη επίθεση φασιστών της "Χρ. Αυγής"

Αποφασίζει ομόφωνα

Καταγγέλλει την πρόσφατη επίθεση φασιστών της οργάνωσης "Χρυσή Αυγή" απέναντι στο μαθητή Πιέρρο Γουρνά και τον εργάτη της Ναυπηγειοπισκευαστικής Ζώνης Γιάννη Ιωαννίδη, μέλη της ΟΑΚΚΕ. Η θρασύτατη και απρόκλητη αυτή ενέργεια απέναντι σε δημοκράτες πολίτες την ώρα που κολλούσαν αφίσες προκαλεί αισθήματα οργής και αγανάκτησης. Τέτοιου είδους τραμπούκικες ενέργειες θυμίζουν άλλες εποχές, και δημιουργούν ανησυχία για το μέλλον. Θεωρεί επιτακτικό το καθήκον για τη θωράκιση της δημοκρατίας απέναντι σ' αυτά τα φαινόμενα εθνικισμού και φασισμού στην πόλη του Πειραιά να καλέσει τους δημοκράτες να απομονώσουν πολιτικά και νομικά τους χιτλερικούς της "Χρ. Αυγής".

Κερατσίνι, 7 Φεβρουαρίου 1997
Ο Πρόεδρος του Δημ. Συμβουλίου

ΔΗΜΟΣ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ
ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Δημοτικό Συμβούλιο Δραπετσώνας κατά την 6η Τακτική Συνεδρίασή του στις 10 Φεβρουαρίου 1997 και με αφορμή το γεγονός της επίθεσης μελών της ΟΑΚΚΕ

Αποφάσισε ομόφωνα

Καταδικάζει την πρόσφατη επίθεση φασιστών της "Χρ. Αυγής" απέναντι στο μαθητή Πιέρρο Γουρνά και τον εργάτη της Ναυπηγειοπ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΜΠΑΡΑΓΩΓΗ ΟΠΛΩΝ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Η στρατηγική γραμμή που ο Α. Παπανδρέου εφάρμισε με συνέπεια εδώ και δεκαετίες και που σκοπό είχε να συρθεί η χώρα μας στο ρώσικο άρμα έχει αρχίσει να αποδίδει καρπούς. Το κύριο πρόβλημα της γραμμής αυτής σε πολιτικό επίπεδο ήταν η αστική τάξη της Ελλάδας να αλλάξει το δυτικό προσανατολισμό της και να στραφεί προς τη σοσιαλιμπεριαλιστική Ρωσία. Αυτό ο πράχτορας το κατάφερε εκμεταλλευόμενος τη χρόνια αρρώστια αυτής της τάξης, από την εποχή κιόλας της ίδρυσης του νεοελληνικού κράτους, για επέκταση σε βάρος άλλων γειτονικών λαών. Η τέλεια ευκαιρία που του δόθηκε ήταν το όνειρό της για την προσάρτηση της Κύπρου. Ένα όνειρο όμως που όχι μόνο δεν πραγματοποιήθηκε το 1974 με το αποτυχημένο ελληνικό στρατιωτικό πραξικόπετημα Σαμψών, αλλά συντρίφηκε σε χίλια κομμάτια με την εισβολή της Τουρκίας στο νησί, μια εισβολή που είχε το πράσινο φως από τη ρώσικη υπερδύναμη με τη γνωστή ανακοίνωση του πρακτορείου ειδήσεων "Ταξ" αμέσως μετά την εισβολή. Ήταν τότε η εποχή που η Ρωσία "έπαιξε" με την Τουρκία. Ακολουθώντας μια εξαιρετικά λεπτή ταχτική ο πράχτορας αυτός, οξύνοντας με μαεστρία τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις και ανάγοντάς τες σε διαφορές αρχής που έχουν να κάνουν με την εδαφική κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας, κατάφερε να αλλάξει τον προσανατολισμό της αστικής τάξης και να την κάνει να στραφεί προς τα ανατολικά. Εάν κανείς ρίζει μια προσεκτική ματιά στις στρατηγικές αναλύσεις διαφόρων εμπειρογνωμάνων και ειδικών σε ζητήματα πολιτικής ανάλυσης, θα διαπιστώσει εύκολα την αλήθεια τέτοιων ισχυρισμών. Οι σπουδαιότεροι αναλυτές της αστικής τάξης και κρατικά ιδρύματα σαν το ΕΛΙΑΜΕΠ προβάλλουν σήμερα ανοιχτά πια και χωρίς κανένα πρόβλημα την αναγκαιότητα της συμμαχίας της χώρας μας με τη Ρωσία.

Το δεύτερο μεγάλο πρόβλημα αυτής της στρατηγικής ήταν το γεγονός ότι η ελληνική οικονομία ήταν στη βάση της δεμένη με την Ευρώπη. Όχι μόνο οι οικονομικές συναλλαγές με την Ευρώπη, αλλά και η ίδια η συμμετοχή της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ήταν και -ευτυχώς για τη χώρα και το λαό μας- εξακολουθεί ακόμη να είναι ένα εξαιρετικά θετικό γεγονός, που δυσκολεύει τη συνέχιση αυτής της πολιτικής από τους διαδόχους του Παπανδρέου, τους Λαλιώτη και Σκανδαλίδη. Το πρόβλημα αυτό επιχειρεί να το λύσει η ρωσόδουλη τάση μέσα στο ΠΑΣΟΚ είτε με το παραγωγικό σαμποτάζ μέσα από μακροχρόνιες απεργίες που γίνονται με την καθοδήγηση του Λαλιώτικου ΠΑΣΟΚ ή του Συνή Κυρίως του ψευτοΚΚΕ και που οδηγούν στο κλείσιμο των επιχειρήσεων, είτε με την πιστωτική ασφυξία που επιβάλλεται από τις κρατικές

τράπεζες στις επιχειρήσεις, είτε με το κλείσιμο τους με το πρόσχημα περιβαλλοντικών προβλημάτων, είτε με την οικονομική διείσδυση της ίδιας της Ρωσίας, είτε, και εδώ είναι το σπουδαιότερο, με την ενεργειακή εξάρτηση της χώρας που επιχειρείται μέσα από τη συμφωνία για το φυσικό αέριο, η υλοποίηση της οποίας προχωρά με ταχύτατους και πρωτοφανείς ρυθμούς. Αναγκάζοντας τα εργοστάσια της ΔΕΗ ή τις βιομηχανίες της χώρας να κινηθούν με το ρώσικο φυσικό αέριο μπορεί η Ρωσία κάθε στιγμή που αυτή θα κρίνει σκόπιμο να διακόψει τη ροή του καύσιμου και έτσι η χώρα να βυθιστεί στο σκοτάδι με σταματημένη κάθε παραγωγική διαδικασία.

Το τρίτο μεγάλο πρόβλημα αυτής της στρατηγικής είναι ο ελληνικός σωβινιστικός στρατός. Ένας στρατός που για δεκαετίες ολόκληρες εξοπλιζόταν και εκπαιδευόταν κύρια από τους Αμερικάνους και που το πρότυπό του ήταν ο αμερικανικός στρατός. Δε θα μπορούσε άλλωστε να είναι διαφορετικά, αφού την ύπαρξή του την οφείλει ακριβώς στην αμερικανική βοήθεια για να νικήσει το Δημοκρατικό Στρατό το '46-'49. Ο στρατός αυτός όμως που συγκροτήθηκε στη βάση του αντικομμουνισμού δε θα μπορούσε να μην έχει αναπτυγμένο, και μάλιστα με τον πιο ακραίο τρόπο, το κύριο ιδεολογικό χαρακτηριστικό της αστικής του τάξης, που είναι ο σωβινισμός. Αυτό ο Α. Παπανδρέου το καλλιέργησε ακόμη πιο πολύ στην κατεύθυνση του αντιουρκισμού. Το πληγωμένο "γόντρο" των ελλήνων αξιωματικών μετά την ήττα τους στην Κύπρο το '74 και η μη υποστήριξη του σχεδίου τους από τις ΗΠΑ ήταν ό,τι έπρεπε για τον έμπειρο αυτόν πράχτορα της KGB. Από εκεί και πέρα τα πράγματα ήταν πιο εύκολα.

Εκτός όμως από αυτό, υπάρχει ένα ακόμη βασικό ζήτημα, και αυτό είναι ο εξοπλισμός του στρατού. Μέχρι σήμερα τα όπλα που χρησιμοποιεί ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του είναι είτε ευρωπαϊκής είτε -κατά κύριο λόγο αμερικανικής προέλευσης. Το ζήτημα του εξοπλισμού είναι το σπουδαιότερο για ένα στρατό, γιατί δεν έχει να κάνει μόνο με τα ίδια τα όπλα, αλλά και με μια μεγάλη σειρά από άλλα ζητήματα, όπως τα ανταλλακτικά, η εκπαίδευση σ' αυτά και ένα σύνολο από ενέργειες για την υποστήριξη αυτών των όπλων. Το πρόβλημα των ανταλλακτικών είναι εξαιρετικά σοβαρό κυρίως σε περιόδους κρίσης ή πολεμών, και οποιαδήποτε έλλειψη τους δημιουργεί τεράστια έως ανυπέρβλητα προβλήματα σε ένα στρατό. Είναι πραχτικά διαπιστωμένο ότι η ουσία της αγοράς εξοπλισμού δεν είναι τόσο το όπλο όσο τα ανταλλακτικά που αυτό χρειάζεται. Ακριβώς αυτό είναι που δημιουργεί τη σχέση εξάρτησης ανάμεσα σ' αυτόν που α-

γοράζει και σ' αυτόν που πουλά τα όπλα. Είναι εύκολο να καταλάβει κανείς ότι όσο πιο πολύπλοκο είναι ένα όπλο, όσο πιο αποτελεσματικό θεωρείται, τόσο πιο μεγάλη είναι η σχέση εξάρτησης που δημιουργείται. Γι' αυτούς τους λόγους η προμήθεια εξοπλισμού είναι ένα κατεξοχήν πολιτικό πρόβλημα που έχει να κάνει με τον προσανατολισμό της αστικής τάξης που αγοράζει, με τους πολιτικούς της προσανατολισμούς και τις συμμαχίες που αποτελούνται από την προηγούμενης τεχνολογίας, από μια μεγάλη χώρα που παίζει η γεμονικό ρόλο στα παγκόσμια πράγματα, είναι ένα σοβαρό πολιτικό ζήτημα. Ιδιαίτερα μάλιστα στην Ελλάδα είναι χώρα-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ταυτόχρονα μέλος του στρατιωτικού σκέλους του ΝΑΤΟ. Η αγορά εξοπλισμού, με όλα όσα αυτή συνεπάγεται, από χώρα που όχι μόνο δεν είναι μέλος των παραπάνω συνασπισμών, αλλά ακριβώς αντίθετα ήταν και η αιτία της δημιουργίας τους, κάνει ακόμη πιο σοβαρό το πολιτικό πρόβλημα. Κυρίως στην Ελλάδα όπου μέσα στην κυβέρνηση και στο ΠΑΣΟΚ κονταροχτυπούνται ευρωπαίοι, ρωσόδουλοι και αυτοδυναμικοί μια τέτοια απόφαση θα έφερνε σοβαρούς κλυδωνισμούς και στην κυβέρνηση, αλλά και στο ΠΑΣΟΚ.

Αντίθετα λοιπόν υπόψη όλα τα παραπάνω, η υπογραφή του πρωτόκολλου στρατιωτικής συνεργασίας μεταξύ της Ελλάδας και της Ρωσίας, που ανακοινώθηκε την προηγούμενη Παρασκευή από τον υφυπουργό Εθνικής Άμυνας Δ. Αποστολάκη, αποκτά μεγάλη σημασία για τη χώρα και το λαό μας. Σύμφωνα με τη συνέντευξη που αυτός έδωσε αμέσως μόλις έληξε η συνάντηση του με τα μέλη της ρώσικης στρατιωτικής αντιπροσωπειών της Ελλάδας από τον υφυπουργό του ίδιου έγινε μπορούμε να το εξηγήσουμε. Η υπογραφή μιας τέτοιας συμφωνίας, που επισημοποιεί με τον πιο ανάγλυφο τρόπο αυτό που από χρόνια μόνη σ' αυτή τη χώρα φωνάζει η ΟΑΚΚΕ, ότι δηλαδή η Ελλάδα αλλάζει προστάτη και από τη Δύση βαδίζει ολοταχώς προς τη σοσιαλιμπεριαλιστική Εθνικής Άμυνας Δ. Αποστολάκη, αποκτά μεγάλη σημασία για τη χώρα και το λαό μας. Σύμφωνα με τη συνέντευξη που αυτός έδωσε αμέσως μόλις έληξε η συνάντηση του με τα μέλη της ρώσικης στρατιωτικής αντιπροσωπειών της Ελλάδας από την ίδια τη συμφωνία και να ζητήσει την ακύρωσή της. Πρέπει με κάθε τρόπο να ενισχυθεί η φωνή της ΟΑΚΚΕ, της μόνης οργάνωσης που πρώτη σ' αυτή τη συμφωνία και να ζητήσει την ακύρωσή της. Πρέπει με κάθε τρόπο να ενισχυθεί η φωνή της ΟΑΚΚΕ, της μόνης οργάνωσης που πρώτη σ' αυτή τη χώρα έβαλε το ζήτημα της εξάρτησης της πατρίδας μας από τη Ρωσία και της μόνης που έχει εξηγήσει θεωρητικά το φαινόμενο της σοσιαλιμπεριαλιστικής Ρωσίας, ιδιαίτερα σήμερα που οι περισσότεροι ανθρώποι πιστεύουν ότι πρόκειται για μια διαλυμένη χώρα.

ΚΑΛΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ
ΣΤΗ ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Έχουμε ενημερώσει τους αναγνώστες μας για τις θετικές εξελίξεις στη Ρουμανία μετά από μια πολύχρονη διακυβέρνηση της χώρας από το ρωσόδουλο σοσιαλφασίστα Ιλιέσκου. Μετά τη νίκη του μετώπου των δημοκρατικών δυνάμεων της χώρας οι θετικές αυτές εξελίξεις συνεχίζονται. Η Ρουμανία σαν τάγματα εφόδου, τους μετέφερε στο Βουκουρέστι και χτύπησε το λαό σκοτώνοντας τρία άτομα και τραυματίζοντας δεκάδες άλλα, εξαναγκάζοντας έτσι τον πρωθυπουργό σε παραίτηση.

Ηρθε ούμως η ώρα να εκδικηθεί η Ιστορία. Ο αρχιφασίστας Μίρον Κόζμα συνελήφθη στα πλαίσια της εκστρατείας της ρουμάνικης κυβέρνησης και του προέδρου Εμίλ Κονσταντινέσκου κατά της διαφθοράς και του οργανωμένου εγκλήματος, που στα χρόνια του Ιλιέσκου είχε αναχθεί σε κρατική πολιτική για το χτύπημα της δημοκρατίας. Ο Ιλιέσκου φυσικά δήλωσε ότι η σύλληψη αυτή είναι "πέρα από τα όρια". Ευτυχώς όμως που για τη Ρουμανία τα όρια της δημοκρατίας δεν τα ορίζει ο κύριος Ιλιέσκου, αλλά ο λαός της.

χαν εκδηλώσει την υποστήριξή τους σ' αυτές τις κινητοποιήσεις, και αυτό ήταν ιδιαίτερα γνωστό από την προηγούμενη φορά. Ισως να έγινε και μια συμφωνία ανάμεσα σ' αυτές τις

